

攻玉

รักติดกาล
ผ่านนางอัน

5

หนังสือ 凝陇 เขียน
เจินจูไห่ฉา แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

คำนำ

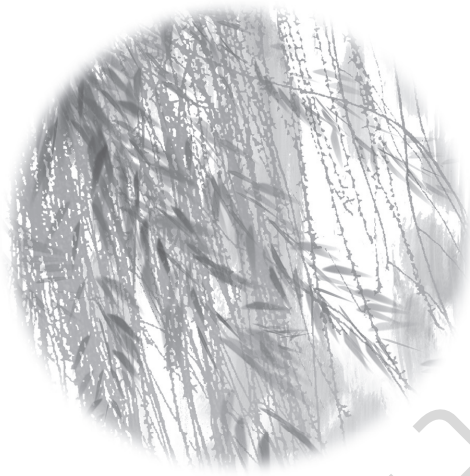
คดีฆาตกรรมอันน่าสยดสยองและมารปี่ศาจร้ายจากอดีตที่แสนน่าหวาดกลัว ดูเหมือนสองสิ่งนี้จะเกี่ยวโยงซึ่งกันและกัน นำพาให้ชีวิตของ 'เงิอวี่อี่' และคนทั่วทั้งเมืองฉางอันประสบชะตากรรมที่น่าหวาดหวั่นอีกครั้ง

ใน 'หยกรัตติกาลแห่งฉางอัน' เล่มที่ห้านี้ นักเขียน 'หนิงหลง' ก็ยังคงพาเราดำดิ่งไปกับปริศนาและความลึกลับของโลกแห่งภูตผีปีศาจและวิชาเต๋าสุดร้ายกาจ โดยมี 'เจินจูไห่ฉา' รับหน้าที่นำเสนอในฉบับภาษาไทยให้นักอ่านทุกคนอีกเช่นเคย ดูเหมือนชะตากรรมของผู้ที่ได้รับชีวิตจากวิชายมดวงชะตาจะทำให้ชีวิตของเงิอวี่อี่ไม่เคยได้อยู่อย่างสงบมาคราวนี้ก็เจอกับมารร้าย 'ไน่จิ้ง' ที่ว่ากันว่าเป็นถึงราชาแห่งปีศาจร้าย! เงิอวี่อี่ที่เป็นเด็กสาวธรรมดาผู้หนึ่งมีเพียงปัญญาดีเลิศนิดหน่อยเท่านั้นคงจะต้องหวังพึ่ง 'ลี้นเจิงโย่ว' อีกครั้ง และดูเหมือนว่าในที่สุดเขาเองก็ดูจะมีความรู้สึก 'อะไรบางอย่าง' ให้เงิอวี่อี่ของเราไม่น้อย

ความสัมพันธ์ที่ค่อยขยับเขยื้อนของสองหนุ่มสาว เต็มระบำไปบนบทเพลงแห่งความพินาศ ทั้งมีมือลับที่มองไม่เห็นซึ่งคอยแต่จะทำสิ่งที่ไม่ชอบมาพากลบางอย่างที่น่าหวาดกลัวให้ทั้งเมืองฉางอันต้องลุกเป็นไฟ ในตอนนี้เชิญนักอ่านทุกท่านร่วมลุ้นไปกับพวกเขาได้ใน 'หยกรัตติกาลแห่งฉางอัน' เล่มที่ห้าได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ลื่นจิ้งโวยเห็นชัดเจนเต็มสองตา จึงอดเลิคว้าวไม่ได้ หมายความว่า
เขาคิดถูกแล้ว? วุ่นวายกับการหลุดจากลบเกลื่อน ใบหน้าก็แดงก่ำปานนี้เสีย

จู่ๆ เด็กสาวผู้หนึ่งผ่นเห็นเด็กหนุ่มอีกคน กกหูของเขาร้อนผ่าวขึ้นมา
อย่างไม่มีเหตุผล

นางผ่นเห็นซ้ำเมื่อใดกัน

แล้วผ่นเห็นอะไรบ้าง

ไม่มีทางผ่นเห็นช่วงที่อยู่ในห่อใจเฟื่องแน่น แผลบนแขนเขาที่ถูกนาง
แทงเพิงตกสะกิดก่อนหน้านั้นไม่นาน

เช่นนี้คงเป็นช่วงนี้แล้ว คืบนี้ยังเตรียมสุราอาหารไว้ต้อนรับเขา
โดยเฉพาะอีก...

จู่ๆ เกิงอวี่คงไม่ได้ชอบเขาเข้าแล้วกระมัง นางไม่รู้หรือว่าเขา
มีภูไรรักอยู่ในร่าง ต่อให้นางรู้สึกเช่นนี้จริงเขาก็ไม่มีทางชอบนางได้

แนะนำตัวละคร

* เกิงอวี่อู้

บุตรสาวแม่ทัพสกุลเกิงแห่งหยางโจว ซาญฉลาด มีไหวพริบ รักครอบครัวและคนในปกครองของตน เป็นอย่างมาก มีกระบี่พิเศษเสี่ยวหย่าเป็นอาวุธ ประจำตัว

* ลินเจิงโย่ว

เจิงอ๋องชื่อจื่อ รูปงาม ฉลาดเฉลียว เจ้าเล่ห์ มีความสามารถด้านวิชาอาคมเท่าในการปราบ ปีศาจที่ร้ายกาจ มีสัตว์เลี้ยงวิเศษเป็นลูกเสือด้า ชื่อ 'จวินหนู่' และมีภูที่ชื่อว่า 'ภูไรรัก' อยู่ในร่าง

* ฉุนอันจวินอ๋อง

น้องชายต่างมารดาของเจิงอ๋อง รูปงาม มีเมตตา คุณธรรม มีฐานะเป็นอาของลินเจิงโย่ว คนในครอบครัวมักจะเรียกเขาว่า 'หมิ่นหลง' สนิทกับ หลานชายเนื่องจากอายุไล่เลี่ยกัน

* ไนจิ้ง

ราชาแห่งปีศาจร้ายทั้งหมด ถูกอัญเชิญขึ้นมาเพื่อ แผนการบางอย่าง ว่ากันว่ามันชอบปลอมตนเอง เป็นภิกษุดูน่าเลื่อมใส กักขังคนไว้ในเขาวงกต เพื่อทดสอบสติปัญญา ก่อนจับกินเป็นอาหาร

* เจ้าอาวาสหยวนเจวี่

เจ้าอาวาสวัดต้าอัน ภิกษุมากบารมีที่สุดในฉวนอัน ที่ผู้คนให้ความเคารพนับถือรวมไปถึงฮ่องเต้และ เหล่าบรรดาเชื้อพระวงศ์ทั้งหลาย

58

ถึงเช้าหิบบภาพเหมือนนั้นขึ้นมาพลางเดินย่ำวนไปวนมาอย่าง
เซื่องช้าได้แสงโคมไฟ

ถึงอวี่อ้วงพุกันลง พลันเอ่ยถามขึ้นว่า "ท่านพ่อ ท่านใช้วิชาเต๋าเป็น
หรือไม่เจ้าคะ"

ถึงเช้ามีสีหน้างุนงง "เหตุใดอยู่ๆ เจ้าถึงถามเช่นนั้น"

"ท่านพ่อเพียงบอกข้ามาว่าเป็นหรือไม่เป็นก็พอเจ้าคะ ข้าอยากสืบ
เรื่องเกี่ยวกับลัทธิเต๋าสักหน่อย"

ถึงเช้ากล่าวตอบเสียงนุ่มนวล "พ่อย่อมใช้วิชาเต๋าไม่เป็นอยู่แล้ว"

ถึงอวี่อ้อลอบคิดในใจ สีหน้าท่านพ่อไม่คล้ายคนกำลังเสแสร้ง
อย่างนั้นแล้วสุดท้ายผู้ใดใช้วิชามารช่วยข้ากัน

หลังจากรู้สิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเองจากปากเสี่ยวหย่า นางนึกถึง
ญาติพี่น้องข้างกายครบทุกคนแล้ว รู้สึกว่าไม่น่าจะมีใครใช้วิชาเต๋านอกกริ

อย่างนี้เป็น พอลองคิดไปคิดมามีเพียงบิดาของนางที่อาจมีโชคชะตา
ที่คาดไม่ถึงเพราะต้องนำทัพออกรบอยู่ตลอดก็เป็นได้

ทว่าเมื่อลองพิจารณาดูอย่างละเอียดแล้วบิดาก็ไม่น่าจะทำเช่นนั้น

"ข้ามักได้ยินอยู่บ่อยๆ ว่าผู้ใดรอดชีวิตจากเคราะห์กรรมหนักหนา
ล้วนแปดเปื้อนไอฟลั่งมีดมนเบาบาง เพราะเคยไปท่องเที่ยวปรโลกมาแล้ว
ครั้งหนึ่ง อยู่ๆ ข้าก็ฝันประหลาดทำนายอนาคตได้ คงจะเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้
มีไอฟลั่งมีดมนติดตัว จะดึงดูดภูตผีปีศาจเข้าหาก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกแล้ว"

คำตอบนี้อธิบายแล้วว่าเหตุใดนางถึงพบเจอภูตผีปีศาจเป็นประจำ

"เพราะฉะนั้นข้าคิดว่าพวกเราไม่จำเป็นต้องไปพบเจ้าอาวาส
หยวนเจี๋ยท่านนั้นเลย ฝันประหลาดพวกนี้โผล่มาโดยไม่รู้สาเหตุ หากถูก
เจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยมองออกก็เชื่อว่าจะเป็นเรื่องดี ที่มาของคนเสื้อคลุมดำ
ยังเป็นปริศนา ก่อนจะสืบฐานะของคนผู้นี้จนกระจ่างข้าไม่อยากให้มีข่าวลือ
แพร่พรายออกไปถึงคนนอก ถึงเป็นภิกษุผู้มีบารมีสูงส่งแห่งวัดต้าอินก็
ไม่ได้"

ถึงเข้ามีสีหน้าครุ่นคิดไม่พูดไม่จา ความกังวลของนางเชื่อว่า
ไร้เหตุผลไปเสียหมด ทว่าช่วงนี้บุตรสาวพบเจอภูตผีปีศาจมากเกินไปแล้ว
ในฐานะบิดาเขาจะนิ่งดูตายได้อย่างไร

ถึงอวี้อีกกล่าวเสริม "ที่สำคัญเมื่อครู๋ข้าก็บอกไปแล้ว เมื่อคืนเจิ้งอ๋อง
ชื่อจื่อถูกกระดิ่งสั้นเรียกรบกวน จึงวางค่ายกลทั้งในและนอกจวนให้
โดยเฉพาะ เขาสืบทอดวิชาความรู้มาจากนักพรตชิงชวีจื่อ อาคมเต๋า
สูงส่งเลิศล้ำ เมื่อมีค่ายกลนี้คอยปกป้อง ไยพวกเราต้องไปหาเจ้าอาวาส
หยวนเจี๋ยอีกเล่า คนรู้เพิ่มอีกคนว่าข้ามีบางอย่างผิดปกติ ก็หมายความว่า
ว่าจะมีอันตรายยิ่งกว่าเดิม หากมีข่าวลือที่ไม่เป็นผลดีต่อข้าเด็ดขาด

ออกมาในเมืองหลวงเพราะเรื่องนี้ย่อมน..."

ถึงเขามิได้ใส่ใจเรื่องเหล่านี้ เขาสนใจเพียงความปลอดภัยของ บุตรสาว หากผ่านไปหลายวันสถานการณ์ของบุตรสาวดีขึ้นก็แล้วไปเกิด แต่หากยังพบเจออุบัติเหตุไม่ขาดสาย ต่อให้เสี่ยงอันตรายเขาก็ต้องพา บุตรสาวไปวัดต๋านอื่นสักครั้ง

ประเดี๋ยวหนึ่งเขาก็ตัดสินใจได้ "พักเรื่องนี้เอาไว้ก่อน แต่ปีนี้ เมืองหลวงมีเรื่องสำคัญต้องเตรียมการป้องกัน วันใดวันหนึ่งเจ้าอาวาส หยวนเจียวอาจปิดด่านขึ้นมากะทันหัน ถึงตอนนั้นพวกเราอยากเจอเขาก็อาจไม่มีโอกาสได้เจอแล้ว อย่างมากต้องรอไปอีกสักพัก หากยังไม่มีความไร้ดีขึ้นพ่อจะรีบพาเจ้าไปวัดต๋านอื่นให้เร็วที่สุด"

ถึงอวี่อั้งอิงไป "เมืองหลวงมีเรื่องสำคัญต้องเตรียมการป้องกัน? ท่านพ่อพูดเช่นนี้หมายความว่าอย่างไรเจ้าคะ"

ถึงเขาได้ตรตรงชั่วคราว เรื่องนี้กระทั้งขุนนางในราชสำนักส่วนใหญ่ ยังไม่ทราบแน่ชัด หากมิใช่เพราะเมื่อครั้งยังหนุ่มเขากลับเมืองหลวงมารับ ตำแหน่งแม่ทัพใหญ่หน่วยทหารองครักษ์ฝ่ายซ้าย ก็คงไม่มีทางล่วงรู้ ความลับนี้ของราชวงศ์เข้าโดยบังเอิญ

เขาคิดถึงความฝันประหลาดที่บุตรสาวเล่ามา แล้วตระหนักได้ว่า มีเรื่องหนึ่งต้องถามให้กระจ่างประเดี๋ยวนี้

"เจ้าบอกพ่อก่อน ในเมื่อเจ้าฝันเห็นเงินจะก่อกบฏ แล้วรู้หรือไม่ว่าเขาจะลงมือเมื่อใด"

ถึงอวี่อั้งอิงคำนวณเวลา "ประมาณปีนี้ช่วงกลางปีก็เริ่มเคลื่อนไหวแล้ว ฝ่ายบาทมีพระราชโองการลงมาอย่างเป็นทางการให้ยกทัพไปปราบปราม ต้นเดือนสองปีหน้า"

ดวงตาเงืงเข้าฉายแววประหลาดใจ

"เหตุใดท่านพ่อจึงถามเช่นนั้น"

เงืงเข้าพยักหน้ารับซ้ำๆ "ดูท่าเงืงเงินค่านวนฤกษ์ยามการก่อกบฏ มาดีแล้ว หากลงมือเสียในปีนี้ก็ตรงกับช่วงที่ฝ่าบาทต้องเปิดค่ายกลรักษา พระอาการประชวร ในระหว่างนี้พระองค์ไม่อาจดูแลราชกิจได้ เงืงเงิน จะมีโอกาสก่อกบฏได้สำเร็จสูงกว่าช่วงอื่น"

เงืงอวี่รู้สึกตกใจอย่างยิ่ง นางไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าฮ่องเต้มีอาการประชวรเรื้อรังด้วย "ฝ่าบาทประชวรเป็นโรคใดหรือเจ้าคะ"

เงืงเข้ามีสีหน้าแปรเปลี่ยนเกินจะหยั่งถึง เขาเดินกลับมา นั่งที่โต๊ะหนังสือ "จำได้หรือไม่ว่าครั้งก่อนพ่อเคยเล่าให้เจ้าฟัง ก่อนฝ่าบาท จะทรงกราบบรรพชนวนคืนฐานะเดิม พระองค์เติบโตมาในอารามชิงอวิ้น"

"จำได้เจ้าคะ"

เงืงเข้าเอ่ย "ฮู่เพยพระมารดาผู้ให้กำเนิดฝ่าบาทเป็นชายารองของฮ่องเต้องค์ก่อน เมื่อครั้งมีชีวิตอยู่ได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้องค์ก่อน ยิ่งนัก ตอนฮู่เพยตั้งครรภ์ฝ่าบาทฮ่องเต้องค์ก่อนยังไม่สืบราชบัลลังก์ พอรู้ข่าวว่าฮู่เพยตั้งครรภ์ ก็รีบกราบทูลขอพระราชโองการแต่งตั้งให้ฝ่าบาทเป็นว่าที่เชื้อจื่อของวังอ่อง เรื่องนี้สร้างความริษยาแค้นเคืองให้กับ อี้เพยชายารองอีกคนของฮ่องเต้องค์ก่อนมาก ตอนนั้นอี้เพยก็ตั้งครรภ์เช่นกัน เพื่อแย่งชิงความโปรดปรานแล้วนางจึงร่วมมือกับขันทีผู้หนึ่ง ใช้ความพยายามนับไม่ถ้วนในการวางแผนทำร้ายผู้อื่น

ช่วงที่ฮู่เพยกำลังคลอดบุตรถูกอี้เพยวางแผนทำร้ายจนจากไป ระหว่างคลอด แล้วคนของอี้เพยก็ห่อร่างฝ่าบาทที่เพิ่งลืมตาดูโลกอุ้มออกไปนอกวังอ่อง ช่วงเวลาที่กำลังจะฆ่าให้ตายนักพรตชิงชีวีจื่อมาพบเข้าพอดี

เดิมทีนักพรตชิงชวีจื่อก็เป็นคนรู้จักเก่าแก่ของฮู่เฟย เขาลงมือช่วยเหลือ
ทันควันโดยปิดบังโฉมหน้าที่แท้จริงของตนเอง หลังช่วยฝ่าบาทไว้ได้แล้ว
ยังกลัวว่าจะถูกคนของอ๋ิเฟยไล่ล่าเอาชีวิต นับจากนั้นจึงปิดบังชื่อแซ่
พาฝ่าบาทเข้าไปอาศัยอยู่อย่างสันโดษในอารามชิงอวีน

นักพรตชิงชวีจื่อตั้งชื่อให้ฝ่าบาทว่า 'อาหาน' เขาสอนวิชาเต๋าให้
ฝ่าบาท ตั้งใจอุ้มชูเลี้ยงดูพระองค์อย่างดี พระชายาเจิ้งอ๋องก็เป็นศิษย์
อีกคนของนักพรตชิงชวีจื่อ เติบโตมาในอารามชิงอวีนตั้งแต่เล็กเช่นกัน
รักใคร่สนิทสนมกับฝ่าบาทดุจพี่น้อง

อ๋ิเฟยรู้ว่ามีคนช่วยบุตรของฮู่เฟยไปได้ ก็ใช้ประโยชน์จากฮู่เฟยที่
ตายไปกับชะตาแปดอักษรของฝ่าบาทมาสร้าง 'ค่ายกลเจ็ดพิฆาตผืนทาร์ก'
ที่โหดเหี้ยมร้ายกาจหาใดเปรียบ อาศัยแรงอาฆาตหลังฮู่เฟยตายอย่าง
ไม่เป็นธรรมมาควบคุมแก่นิฏญาณของฝ่าบาท เพราะสาเหตุนี้เองไม่ว่า
นักพรตชิงชวีจื่อจะอบรมสั่งสอนฝ่าบาทเช่นไร สติปัญญาของพระองค์
ก็ไกลเขลาว่าคนทั่วไปหลายเท่า"

ถึงอดีตตะลึงพรึงเพริด ใช้มารดาสร้างค่ายกลเพื่อควบคุมบุตรชาย?!

ชะตากรรมที่ฮู่เฟยกับฝ่าบาทสองแม่ลูกต้องเผชิญไม่เพียงสุดแสน
จะรันทด อ๋ิเฟยผู้นี้จิตใจทำด้วยอะไรกันถึงคิดแผนการอำมหิตเพียงนี้
ออกมาได้

"เรื่องนี้นั้นกระทั่งสิบแปดปีต่อจากนั้นถึงมีโอกาสพลิกผัน ปีนั้น
นักพรตชิงชวีจื่อ เจ้าอาวาสหยวนเจวี่ และคู่สามีภรรยาเจิ้งอ๋องร่วมมือกัน
ตามหาตาค่ายกลที่อ๋ิเฟยสร้างขึ้นจนเจอในที่สุด พวกเขาปลดปล่อย
นิฏญาณอาฆาตของฮู่เฟยที่หลงเข้าสู่ทางมาร และสืบสาวพบความจริง
ว่าในอดีตอ๋ิเฟยเป็นคนสั่งฆ่าฮู่เฟยและฝ่าบาทสองแม่ลูกด้วย

ฮ่องเต้องค์ก่อนทรงชิงชิงไ้ไฟเข้ากระดุกดำ นอกจากพระราชทาน ความตายให้นางแล้ว ยังถอดยศพระโอรสพระธิดาที่เกิดจากนาง อีกทั้ง เมื่อทราบว่เพราะผลกระทบร้ายแรงจากค่ายกลทำให้ฮู่เฟยหลงเข้าสู่ ทางมาร แม้ว่าปลดปล่อยดวงวิญญาณสำเร็จแล้ว ก็ไม่มีทางกลับชาติ มาเกิดใหม่ได้อีก ฮ่องเต้องค์ก่อนจึงทรงเชิญนักพรตชิงชวีจื่อเปิดค่ายกล สับเปลี่ยนดวงชะตาระหว่างฮู่เฟยกับอี่เฟย นับจากนั้นอี่เฟยจึงไม่มีวัน 'ได้ไปคู่ไปเกิดตลอดกาล ส่วนฮู่เฟยสามารถกลับชาติมาเกิดได้อย่าง ราบรื่น"

ถึงอี่เฟยยังตกตะลึงกว่าเก่า ที่แท้ตั้งแต่เมื่อสิบแปดปีก่อนในเมือง นางอันก็มีคนใช้วิชาจำพวก 'สับเปลี่ยนดวงชะตา' แล้ว มีหน้าข้าผู้ที่ ควบคุมค่ายกลสับเปลี่ยนดวงชะตาในขณะนั้นคือนักพรตชิงชวีจื่อ

หากเป็นไปตามนี้อารามชิงอวินจะเก็บคัมภีร์ลับเกี่ยวกับ 'วิชา สับเปลี่ยนดวงชะตา' ไว้บ้างหรือไม่

"ฝ่าบาททรงถูกค่ายกลเจ็ดพิฆาตฉีกทวารกรทำร้ายมาสิบแปดปี เมื่อ ค่ายกลถูกทำลายไปสติปัญญาถึงจะกลับมาเป็นปกติได้ แต่ปราณพิฆาต ที่ยังหลงเหลืออยู่ในร่างกายจะกำเริบขึ้นมาทุกๆ สองสามปี โชคดีว่ แม้ฮู่เฟยจะกลายเป็นมารร้ายไปแล้ว กลับจำได้ว่าอาหานที่อยู่ตรงหน้า คือบุตรชายของตนเอง ก่อนนางจะถูกปลดปล่อยวิญญาณจึงเป็นฝ่าย เรียกป้ายฉนิกวิญญาณของตนเองออกมา ในเมื่อนางเป็น 'มารร้าย' ของ ตาค่ายกล มารร้ายเต็มใจมอบป้ายฉนิกวิญญาณให้ ก็หมายความว่า ค่ายกลเจ็ดพิฆาตฉีกทวารไม่ใช่ค่ายกล 'ทำร้ายบุตร' แล้ว แต่เป็น ค่ายกล 'ปกป้องบุตร' ต่างหาก

ป้ายฉนิกวิญญาณแบ่งออกเป็นสองชิ้น ชิ้นหนึ่งฝังเข้าไปใน

พระวรกายฝ่าบาท ส่วนอีกชิ้นฝังเข้าไปในร่างกายเชิงอ่อง ลิ่นเขียวซึ่งอยู่ในที่นั่นด้วยมีป้ายฉฉกวิญญูณสองชิ้นปกป้อง ต่อให้ปราณพิฆาตในพระวรกายฝ่าบาทจะกำเริบขึ้นมาทุกๆ สองสามปี ก็ไม่กระทบกับสติปัญญาของพระองค์เลย ขอเพียงยามเปิดค่ายกลป้ายฉฉกวิญญูณสองชิ้นรวมเป็นหนึ่ง ปราณพิฆาตก็จะสงบลงในทันที"

"หากป้ายฉฉกวิญญูณอีกชิ้นอยู่ในร่างเชิงอ่อง..." เถิงอวี้ไฉ่ใคร่ครวญพลางเอ่ยว่า "หรือหมายความว่าทุกครั้งที่เวลาเปิดค่ายกลถอนพิษให้ฝ่าบาทเชิงอ่องก็ต้องอยู่ในค่ายกลด้วย?"

"ใช่แล้ว" เถิงเซ้าตอบ "ชั่วชีวิตนี้ฝ่าบาททรงขาดป้ายฉฉกวิญญูณอีกชิ้นไปไม่ได้เลย หากเกินกำหนดเวลาไปแล้วยังไม่เปิดค่ายกล ปราณพิฆาตจะเป็นอันตรายต่อสติสัมปชัญญะของฝ่าบาท ลองเปลี่ยนเป็นผู้อื่นอาจมีความคิดชั่วร้ายผุดขึ้นมาแล้ว แต่เชิงอ่อง ลิ่นเขียวเป็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมา ส่วนพระชายาเชิงอ่อง จวี่ซื่ออี้ดมั่นในคุณธรรมน้ำใจตลอดสิบแปดปีที่ผ่านมาสองสามีภรรยาช่วยฝ่าบาทรักษาค่ายกลไม่เคยย่อหย่อน หลายปีมานี้โชคดีที่มีพวกเขาทุ่มเทปกป้องสุดกำลัง ฝ่าบาทถึงได้มีพระวรกายแข็งแรงไร้กังวล"

เถิงอวี้ไฉ่ลอบตื่นตระหนกอยู่ในใจ มิน่าเล่าบุตรหลานขุนนางใหญ่หรือชนชั้นสูงคนใดในเมืองฉางอันก็มีอาจเทียบเคียงความสูงศักดิ์ของลิ่นเชิงไย่ได้ ที่แท้ระหว่างสองเต๋ากับเชิงอ่องสองสามีภรณายังมีพันธะผูกมัดลึกล้ำถึงเพียงนี้อยู่ด้วย

"อวี้เออร์ เจ้าควรรู้เอาไว้ว่าเพราะเหตุใดฝ่าบาทกับสองเฮาถึงทรงรักใคร่เอ็นดูพวกลิ่นเชิงไย่สามพี่น้องเป็นหนักหนา นอกจากความผูกพันทางสายเลือดที่มีโดยกำเนิดแล้ว ยังมีความซาบซึ้งใจและการตอบแทน

ที่ศิษย์น้องของพระองค์กับสามีของนางคอยปกป้องดูแลมานานหลายปี ด้วย"

เถิงอวี้อัปเดตหน้ารับรู้ ก่อนจะยกถ้วยน้ำชาเย็นชืดไถ่มือขึ้นมาดื่มบรรเทาอาการตกใจ

เถิงเข้ายังกล่าวอีกว่า "เดิมทีเรื่องนี้ไม่ควรแพร่งพรายออกไป แต่ในปีนั้นตอนนักพรตชิงชีวจื่อกับเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยปลดปล่อยดวงวิญญาณผู้เพี้ยนนางสำคัญหลายคนอยู่ในบริเวณพิธีด้วย ถึงแม้ทางราชสำนักจะเก็บเสียงสักเท่าไร ภายหลังก็ยังมิข่าวลือเล็ดลอดออกมาบ้างอยู่ดี ลองคำนวณเวลาแล้วปีนี้นี้คงถึงคราวต้องเปิดค่ายกลอีกครั้ง ส่วนฝ่าบาทจะทรงอาการกำเริบวันใดจนทุกวันนี้ยังเป็นปริศนา แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตามก่อนถึงช่วงนั้นเจิงอ๋องสองสามีภรรยาจะต้องกลับมาฉางอันแน่ เฝิงเจิ้นเลือกก่อกบฏในปีนี้ก็ไม่น่าแปลกใจ ขอเพียงหาหนทางยับยั้งไม่ให้เจิงอ๋องกับฝ่าบาทเปิดค่ายกลร่วมกัน ฝ่าบาทก็ไม่อาจบัญชาการศึกษาปราบกบฏได้แล้ว อย่างนั้นโอกาสคว่ำชัยชนะของเฝิงเจิ้นจะสูงลิ่วตามไปด้วย"

เถิงอวี้อัปเดตบทวน ดูท่าเฝิงเจิ้นจะต้องวางแผนเรื่องนี้มาหลายปีแล้ว ด้วยเหตุนี้ชาติก่อนในเมืองฉางอันถึงได้มีพวกกบฏที่รู้วิชาमारโผล่มาเกลื่อนเมืองอย่างกะทันหัน โชคดีที่นางบอกเรื่องนี้กับบิดาเรียบร้อยต่อจากนี้บิดาคงจะเตรียมพร้อมเอาไว้หมดแล้ว

ยิ่งไปกว่านั้นนางยังจำได้ว่าชาติก่อนฝ่าบาทไม่เพียงพระวรกายสมบูรณ์แข็งแรง ยังทรงบัญชาการศึกษาปราบกบฏด้วยพระองค์เอง เห็นได้ชัดว่าสุดท้ายแผนการชั่วของเฝิงเจิ้นไม่ประสบความสำเร็จ

นางกำลังจะเอ่ยปากพูดบางอย่าง เบื้องหน้าพลันปรากฏภาพหนึ่ง

ขึ้นมาอีก

ครั้งนั้นเพราะลั่นเชิงโยวผนี้กระบีเสี้ยวหยางของนาง ทำให้นางต้องพบเจอฝันร้ายแสนยาวนานเหลือเกิน ในความฝันนางไม่เพียงเผชิญหน้ากับเรื่องราวมากมายสารพัดก่อนตนเองจะตายซ้ำสอง ยังฝันเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นสามปีหลังจากนั้นด้วย

จำได้ว่าวิญญาณเร่ร่อนของนางล่องลอยอยู่ในศาลเจ้าภูชาบิดาพบเจอคนที่เข้ามาทำความสะอาดจำนวนไม่น้อย ระหว่างเหล่าคนที่พูดคุยนั่นก็มีคนวิ่งเข้ามาแจ้งข่าว บอกว่าขณะลั่นเชิงโยวประจันหน้ากับกองทัพฝ่ายญวอยู่เมืองฟูฟางมิได้ระวังตัวถูกสายลับลอบยิงธนูทำร้าย แม้ลั่นเชิงโยวจะจับกุมสายลับผู้นั้นได้คาหนังคาเขา แต่ลูกธนูอาบยาพิษร้ายแรง พิษออกฤทธิ์อย่างรวดเร็วฉับไวยิ่ง ลั่นเชิงโยวตระหนักดีว่าตนเองคงไม่รอด จึงสั่งกำชับผู้ใต้บังคับบัญชาว่าอย่าบอกเรื่องนี้กับนักพรตชิงชวีจื่อ

ปรากฏว่าข่าวยังถูกส่งกลับมาถึงเมืองฉางอันอยู่ดี เชิงอ่องกับนักพรตชิงชวีจื่อจิตใจร้อนรุ่มกระวนกระวาย เร่งเดินทางข้ามคืนมุ่งหน้าไปเมืองฟูฟางแล้ว...

เมื่อครุ่นคิดถึงเรื่องนี้แล้วหัวใจถึงอื้ออัมปล้นเต้นระรัวร้อนรน เรื่องราวถัดจากนั้นนางไม่รู้จะไรสักอย่าง เพราะในไม่ช้าก็ถูกน้ำเสียงบ่งบอกความสูงวัยของใครบางคนปลุกให้ตื่นขึ้นมา

ไม่รู้เลยว่าภายหลังก่อนลั่นเชิงโยวเป็นเช่นไรบ้าง ตอนแรกนางนึกว่าเป็นเพียงความฝัน ถึงอย่างไรตอนนางมีชีวิตรอดมาได้ผ่านสิ่งเหล่านี้มาทั้งหมด และนางก็คิดไม่ออกว่าในเมืองหลวงจะมีใครเกลียดชังลั่นเชิงโยวถึงขั้นอยากเอาชีวิตรื้อ ทว่าเวลานี้ลองใคร่ครวญดู ภาพเหตุการณ์ที่เห็น

ในศาลเจ้าจะเป็นนางบอกเหตุล่วงหน้าหรือไม่

พอคิดคำนวณจากวันเวลา สามปีหลังจากนี้ประจวบเหมาะว่าเป็นช่วงที่ฮ่องเต้ทรงอาการกำเริบ สถานที่ยังเป็นเมืองฟูฟางอันไกลโพ้น และเจียงอ๋องกับนักพรตชิงชวีจื่อต้องออกจากเมืองฉางอันไปช่วยลินเจียงไยว

สมมติว่าเกิดเหตุร้ายกับลินเจียงไยว เจียงอ๋องกับนักพรตชิงชวีจื่อจะสามารถเร่งกลับมาช่วยเปิดค่ายกักกันการณหรือไม่ก็ตอบได้ยาก หากเป็นไปตามนี้ปราณพิฆาตในพระวรกายฮ่องเต้จะต้องโจมตีสี่สัณษัณญะของพระองค์

ทันทีที่ประมุขแห่งแผ่นดินล้มลง ราชสำนักจะระส่ำระสาย

นางจึงรีบเล่าความฝันนี้ให้บิดาฟัง "ราชสำนักปราบกบฏได้เรียบร้อย พรรคพวกของเผิงเจิ้นถูกกวาดล้างจนสิ้นซาก กองทัพชั่วฟางโงมตีกองทัพใหญ่ฝ่ายฉู่จนล่าถอยกลับไปอย่างราบรื่น เจียงอ๋องซื้อชื่อช่วยเหลือเมืองฟูฟางที่ตกอยู่ในวงล้อมสำเร็จ ข่าวการคว่ำชัยชนะกระจายไปทั่วสารทิศ ปรากฏว่าในตอนนั้นเองอยู่ๆ ก็มีคนลอบทำร้ายเจียงอ๋องซื้อชื่อ หากบังเอิญว่าตรงกับตอนฝ่าบาททรงอาการกำเริบ เจียงอ๋องกับนักพรตชิงชวีจื่ออาจกลับมาไม่ทันเวลาก็ได้"

เถิงเซ่าตื่นตกใจตามคาด "จะเป็นสายลับที่พวกฉู่บ่าวส่งมาหรือไม่"

"ในความฝันข้าได้ยินมารางๆ ว่าสายลับผู้นั้นอยู่ในกองทัพของลินเจียงไยวมาสักระยะแล้ว ตอนสายลับลอบทำร้ายลินเจียงไยวดูเหมือนไม่ว่าใครก็ไม่ทันได้ตั้งตัวทั้งนั้น"

ประจวบคณีนน้ำใหญ่หมีมาใหม่ขัดสาดในใจเถิงเซ่า ทหารระดับล่างนายหนึ่งอยู่ๆ ก็ลอบทำร้ายจอมทัพ จะต้องมีผู้บงการอยู่เบื้องหลังแน่นอน

หากลอบทำร้ายลินเจียงไยวสำเร็จ ย่อมดึงดูดเจียงอ๋องกับนักพรต

ชิงชีวิตออกจากเมืองฉางอันมาได้อยู่แล้ว

ยิ่งไปกว่านั้นกองทัพใหญ่ของราชสำนักเคลื่อนพลออกไปปราบกบฏบ้าง รักษาการณ์อยู่ที่ชายแดนบ้าง จึงเป็นช่วงที่กำลังทหารของเมืองหลวงว่างลงพอดี

แผนการนี้เรียกว่าปาหิ่นก้อนเดียวได้นกสามตัวโดยแท้ หากความฝันของบุตรสาวจะกลายเป็นจริง เช่นนั้นนอกจากเฟิงเจิ้นแล้ว เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าในราชสำนักยังมีคนคิดก่อกบฏอยู่อีก

เฟิงเจิ้นอยู่ในที่แจ้ง ส่วนคนผู้นั้นอยู่ในที่ลับ

เถิงเซาไตร่ตรองซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาเดินวนกลับไปกลับมา แม้ว่ายามนี้เขาจะเชื่อคำพูดของบุตรสาวหมดใจ แต่จำเป็นต้องใช้เวลามาจัดระเบียบความคิดให้แจ่มชัด

"ทางเจิงอ๋อง ประเดี๋ยวพอจะส่งคนไปเตือน เจิงอ๋องเป็นคนระวังรอบคอบ หลังรู้เรื่องจะต้องเตรียมการป้องกันเต็มที่" เถิงเซากล่าว

เถิงอวี้ก็ถอนหายใจโล่งอก

"พอเจิงอ๋องได้ข่าว ทางราชสำนักก็จะเตรียมความพร้อมไปด้วย แต่ตอนนั้นรู้เพียงว่าเฟิงเจิ้นมีใจคิดทรยศ ส่วนอีกคนที่อยู่หลังม่านพ่อจะลงมือตรวจสอบให้เร็วที่สุด"

เถิงอวี้ก็เอ่ยอย่างร้อนรน "คนผู้นั้นวางแผนการเช่นนี้ได้อย่างสุขุมเยือกเย็น ไม่ว่าเล่ห์เหลี่ยมหรือกลยุทธ์ล้วนไม่อาจดูเบาได้ ท่านพ่อ ท่าน..."

"พ่อรู้แกใจดี" เถิงเซามองบุตรสาวอย่างปลาบปลื้มใจ บุตรสาวตัวสูงเกือบเท่าหัวไหล่เขาโดยไม่รู้ตัวเสียแล้ว บิดาและบุตรสาวพูดคุยกันเรื่องเภทภัยร้ายแรงในความฝันมานานสองนานแท้ๆ ในฐานะบิดาเขากลับรู้สึกสบายใจอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

เขาหยิบภาพเหมือนม้าวนั้นขึ้นมา "ดีมากแล้ว กลับไปนอนก่อนเถอะ เรื่องที่เจ้าพูดมามีความสำคัญมาก ค่ะนี่พ่อขอคิดทบทวนดูให้ดีสักหน่อย"

บทสนทนาระหว่างพ่อลูกคราวนี้ต่อเนื่องยืดยาวกว่าสองชั่วโมง กระทั่งถึงอวี้อีกกลับเรือนของตนเองเวลาก็กว้างเลยเข้าช่วงกลางดึกแล้ว

น่าแปลกใจว่าถึงอวี้อี้ไม่รู้รู้สึกอ่อนเพลียสักนิด ความลับที่ไม่อาจเปิดเผยในใจเหล่านั้นพบที่ไปของมันเป็นจนได้ แวดตาเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวของบิดาทำให้นางรู้สึกว่าคุณเองไม่ใช่ดวงวิญญาณที่โดดเดี่ยวยามค่ำคืนอันมืดมิดอีกแล้ว ความคิดในสมองของนางไม่ต้องตั้งเครียดตลอดเวลา อย่างน้อยก็ไม่ต้องหวาดวิตกว่าจะมีคนมาลอบสังหารดังในความฝันโดยไม่อาจป้องกันได้อีก

หัวใจนางมีพลังเต็มเปี่ยม ความรู้สึกสงบนิ่ง พอผล็อยหลับไป ก็อ้อมเอนฝันหวานอย่างที่ไม่เคยเป็น

ไม่รู้ว่านางนอนหลับไปนานเท่าใด ความรู้สึกคันยุบยิบตรงปลายจมูกปลุกนางให้ตื่นขึ้นมา

"รีบตื่นได้แล้ว เจ้าแมลงซีเกียจตัวนี้" เสียงกัลลวหวัหระของญาติผู้พี่ดังอยู่ข้างหู

ถึงอวี้อี้ลืมตาอย่างสะลึมสะลือ ภาพเบื้องหน้าคือดวงตาใสกระจ่างอ่อนโยนคู่หนึ่ง นางพลิกตัวอย่างเกียจคร้าน "พี่สาว ท่านอย่ามาทรมานสิ ให้ข้านอนต่ออีกสักครู่นะ"

"ยังจะนอนอีก ท่านนักพรตน้อยมาถึงแล้ว" ตูถึงหลันฉุดร่างน้องสาวออกมาจากกองผ้าห่ม

ความม่วงงุนของถึงอวี้อี้หายวับไปทันใด แล้วรีบลุกลงจากเตียงมาแต่งเนื้อแต่งตัว

เจวียแข่งกับชีจื่อรอกึงอวี่อู่อยู่ในสวนดอกไม้ มองเห็นเกิงอวี่อู่กับ
ตู่ถึงหันเดินเข้ามา ก็ร้องทักด้วยความดีใจ "คุณหนูเกิง คุณหนูตู่"

เกิงอวี่อู่ยิ้มกว้างไม่ยอมหุบ "ต้องขออภัยด้วย ข้านอนตื่นสาย
รบกวนพวกท่านต้องคอยเสียนาน ลุงเจิงเตรียมอาหารเสร็จแล้ว พวกเรา
ไปที่ห้องโถงบุปผาก่อนเถอะ"

นี่เป็นสิ่งที่ทั้งสองฝ่ายตกลงกันไว้เมื่อวานนี้ เจวียแข่งกับชีจื่อ
พยักหน้ารับอย่างชื่นบาน ไม่รู้ว่าคุณหนูเกิงมีเรื่องน่ายินดีอะไร ทำทาง
ถึงได้ดูสดชื่นปลอดโปร่ง

พวกเขาส่งกล่องไม้เคลือบเงาในอกเสื้อให้เกิงอวี่อู่ "กล่องใบนี้ให้
คุณหนูเกิงขอรับ"

59

ถึงอวีอี้ยิ้มอย่างประหลาดใจ "ให้ข้าหรือ"

พอนางเปิดฝากล่องไม้เคลือบเงาไอร้อนสีชาวก็นั่งดูขยับขึ้นมาตรงหน้า ภายในกล่องมีขนมรูปร่างกลมดิกวางเรียงรายอยู่เต็มไปหมดในขนมคล้ายจะมีสมน้ำคั้นจากใบพืชบางชนิด บนก้อนแบ่งเจือสีเหลืองจางๆ น่าเสียดายไส้ขนมในแต่ละชิ้นเต็มเข้ามาไม่สม่ำเสมอสักเท่าไร บางชิ้นไม่แบนราบก็พองนูนจนเกินไป

ที่จู้จู้สึกกระดากอายเล็กน้อย "นี่เป็นขนมขานชิงของอารามพวกเรา ข้ากับเจวี่เซ่งต้นขึ้นขึ้นมาทำแต่เช้าตรู่ ยังนวดแบ่งได้ไม่ดีพอ แต่รสชาติไม่เลวนะ คุณหนูดู กล่องนี้ให้ท่านขอรับ"

"ข้าก็ได้ด้วยหรือ" ตู๋อิงหลันยิ้มแล้วรับกล่องมา

เจวี่เซ่งมีสีหน้าภาคภูมิใจเต็มเปี่ยม "สูตรทำขนมขานชิงนี้สืบทอดมาจากอาจารย์ตาของอาจารย์ตา ในขนมจะเติมสมุนไพรชั้นเยี่ยมลงไป

หลายชนิด มีสรรพคุณช่วยเสริมพลังปรารถนาร่างกาย ทุกปีช่วงฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อนอาจารย์ตาจะสั่งให้อารามเราทำเตรียมเอาไว้เยอะเลย กินแล้วมีประโยชน์ต่อสุขภาพมากเชียวละ พวกเรายังเติมข้าวเหนียวถั่วบดในไส้ขนมไปอีกมาก รสชาติหวานอร่อยแน่นอน ช่วงสองสามวันมานี้ คุณหนูถึงกับคุณหนูต๊อบเจอเรื่องน่าตระหนกตกใจ กินขนมแล้วตลอดทั้งคืนนี้จะไม่มีความฝันร้าย"

เงี้ยวอ้อมขนมหนึ่งจันไม่พูดไม่จา นางมอทะลุผ่านไอร้อนเจือกลิ่นหอมหวาน รวากับมอเห็นหัวใจที่อบอุ่นร้อนผ่าวสองดวงของเจ๊วี่แข็งกับชีจื่อ

เงี้ยวอ้อมหลับตาลงสุดตมกลืน ก่อนจะกล่าวออกมาอย่างยินดีปรีดา "ตมกลืนก็รู้แล้วว่าอร่อยเพียงใด ชุนหรง รีบยกกล่องอาหารพวกนี้ไปที่ห้องโถงบุปผา อาหารเข้าข้างไม่กินอย่างอื่นเพิ่มอีก กินเพียงขนมที่ทำนนักพรตน้อยของพวกเราทำเองกับมือแล้วกัน"

เจ๊วี่แข็งกับชีจื่อต๊อบดีใจเหลือเกิน ไม่คิดว่าคุณหนูถึงจะชอบถึงเพียงนี้ ดูทำการให้ขนมเป็นความคิดที่ยอดเยี่ยมไม่ผิดเลย

ความจริงจนถึงช่วงก่อนนอนเมื่อคืนพวกเขาก็ยังคิดไม่ออกว่าจะเอาของขวัญอะไรติดมือมาที่จวนสกุลเงี้ยว คุณหนูถึงเชื้อเชิญพวกเขามากินของอร่อยโดยเฉพาะ ถึงอย่างไรก็ไม่ควรมาเยื่อนมือเปล่า พวกเขานอนปรึกษาหารือกันอยู่ในห้อง ประเดี้ยวคุยกันว่าจะวาดยันต์ให้คุณหนูถึงเพิ่ม ประเดี้ยวก็คุยกันว่าพรุ่งนี้จะซื้อเครื่องประทีนโคมไปสักหน่อย ไม่คาดคิดว่าในตอนนั้นเองศิษย์พี่จะกลับอารามมากะทันหัน บางทีคงได้ยินบทสนทนาของพวกเขา ขณะผ่านระเปียงทางเดินก็เอ่ยขึ้นมาอย่างไม่ใส่ใจว่า 'เครื่องประทีนโคมที่พวกเจ้าให้นางจะกล้าใช้หรือไม่เล่า นางชอบกินขนม

มากไม่ใช่หรือ ลองทำขนมซานซิงดูสิ ไม่เห็นจะยุ่งยากเลย'

เจี๋ยเซิงกับซีจื่อรีบร้อนวิ่งออกจากห้อง ทว่าศิษย์พีได้เดินจากไปแล้ว โคมไฟในห้องคัมภีร์ยังสว่างไสว ประตูลับลงกลอนเอาไว้ ช่างในนั้นเก็บบันทึกรื่องลี้ลับและคัมภีร์ตำราหลากหลายหมวดหมู่ของลัทธิเต๋า ปกติเวลาศิษย์พีพบเจอปัญหาที่ยากเกินทำความเข้าใจ ก็จะค้นหาคำตอบเจอจากในห้องนั้นเสมอ

ศิษย์พีกลับมาถึงอารามกลางดึกก็พลิกอ่านตำรา คิดว่าระหว่างสอบสวนจวงมู่ต้องพบปัญหาน่าปวดเศียรเวียนเกล้าแน่

เด็กชายทั้งสองไขกอลอนเข้าไปในห้อง พบว่าบนชั้นหนังสือมีบันทึกรื่องลี้ลับเล่มหนาที่สุดหายไปเล่มหนึ่งอย่างที่ไม่คาดการณไว้

ตอนเช้าตื่นขึ้นมาทำขนมซานซิง ก็ไม่แว่วว่าศิษย์พีจะย้อนกลับมาที่อาราม ไม่รู้ว่าเมื่อคืนนอนในที่ว่าการของศาลต้าหลี่ หรือว่าทำคดีเสร็จแล้วก็ตรงกลับวังเจิงอ๋องเลย

พวกเขามุ่งหน้าไปยังห้องโถงบุปผา ระหว่างทางเจิงอวี้ถามปี่หลัวว่า "ท่านพ่อกินอาหารเช้าหรือยัง"

ปี่หลัวยิ้มหยอกเย้า "นายท่านนอนซี้ไสอย่างคุณหนูที่โตกันเจ้าคะ ฟ่ายังไม่สาบ กินอาหารเช้าเสร็จก็ออกไปแล้ว"

เจิงอวี้ครุ่นคิดในใจ ช่วงไม่กี่วันนี้ว่ากันตามหลักแล้วบิดาสมควรหยุดพักงาน กลับมาวิ่งวุ่นแต่เช้าตรู่เช่นนี้จะต้องเป็นเพราะเรื่องที่คุ้ยกันเมื่อคืนนี้แน่ ไม่มีอะไรจะดียิ่งไปกว่านี้แล้ว บิดาลงมือทำสิ่งใดล้วนฉับไวและเฉียบขาดเสมอมา เร่งวางแผนเสียตั้งแต่เนิ่นๆ พวกนางสองพ่อลูกก็คงไม่ต้องถูกลอบทำร้ายอย่างไม่ทันตั้งตัวอย่างเมื่อชาติก่อนแล้ว

ตอนกินอาหารเข้าไปถึงอ้วอ้อเจริญอาหารเป็นพิเศษ กินขนมขานชิง
ไปหลายชิ้นติดต่อกันในคราวเดียว

ดูถึงหลันก็กล่าวชื่นชมขนมชนิดนี้ไม่ขาดปาก

เจวียเชิงกับซี้จื้อถูกชมจนรู้สึกขัดเขินไปหมด เกาศีระชะแกรกๆ
พลางถามขึ้นว่า "เมื่อคืนไม่มีภูตผีปีศาจมารบกวนถึงในจวนแล้วไซ้หรือไม่
ขอรับ"

"ไม่มีแล้ว เมื่อคืนข้ากับพี่สาวนอนหลับสนิทเลย" เถิงอ้วอ้อตอบด้วย
สีหน้ายิ้มแย้ม ขบคิดชั่วครู่ก็สั่งให้บ่าวไพร่ถอยออกไป "ตอนเช้าเจดศิษย์พี่
ของพวกท่านหรือยัง จวงมู่ยอมพูดหรือไม่ว่าเพราะเหตุใดตนเองถึงถูก
หลอกล่อให้ไปอยู่ที่ตรอกด้านหลังร้านเครื่องหอม"

เจวียเชิงสายหน้า "ตอนเช้าไม่ได้เจดศิษย์พี่เลย แต่เมื่อคืนศิษย์พี่
กลับมาที่อารามครั้งหนึ่ง เพียงมาหยิบบันทึกเรื่องลี้ลับในอารามเล่มหนึ่ง
ก็ออกไปแล้ว ยังไม่ได้ต้อน้ำชาสักอีกด้วยซ้ำ คงจะสอบสวนได้ไม่ราบรื่น
เท่าไรไม่อย่างนั้นเมื่อคืนศิษย์พี่คงไปจับคนร้ายตัวจริงแล้ว ดึกคืนถึงเพียงนั้น
ไม่ทางกลับมาที่อารามหรอก"

เถิงอ้วอ้อเอยถาม "จวงมู่ยังไม่ยอมพูดอีกหรือ"

ซี้จื้อยกมือทำค้างอย่างนึกฉงน "หากข้าเป็นจวงมู่ ทั้งที่รู้ว่าตนเอง
ถูกคนร้ายตัวจริงโยนความผิดมาให้ เมื่อวานตอนถูกจับกุมคงสารภาพ
ทุกอย่างที่รู้ออกมาอย่างหมดเปลือกแล้ว เหตุใดถึงยังเก็บเงียบอีกนะ"

ดูถึงหลันเอยแทรกขึ้นมา "คนผู้นี้จะต้องเกรงกลัวเรื่องอะไรอยู่แน่"

เจวียเชิงก็ไม่เข้าใจเช่นกัน "เขาถูกศาลดำเนินคดีจับกุมแล้ว หากไม่ยอม
อธิบายจะต้องถูกตัดสินโทษสถานหนักแน่ ถึงอย่างไรก็เป็นตายเหมือนกัน
แล้วเหตุใดต้องแบกรับชื่อเสียงฉาวโฉ่เป็นผู้ร้ายฆ่าคนตายแทนคนอื่นด้วย"

เถิงอวี้ไ้ใคร่ครวญพลางเอ่ย "เดิมทีจวงมู่เป็นพวกไม่กลัวตายอยู่แล้ว คำว่า 'ตาย' บางทีอาจไม่มากพอที่จะทำให้เขากลัวได้ สำหรับเขาแล้ว ยังมีภพภัยที่น่ากลัวยิ่งกว่า 'ตาย' "

คนร่วมโต๊ะทั้งสามคนต่างตะลึงงัน

ในตอนนี้อะไรๆ ก็เดินนำบ่าวไพร่จากในห้องครัวเข้ามา บ่าวไพร่แต่ละคนประคองกลองไม้เคลือบเงามาคนละกลอง ข้างในบรรจุนมหลากหลายชนิดเอาไว้ เมื่อนับรวมกันแล้วมีมากถึงยี่สิบกว่ากลอง

"ทางนี้เป็นขนมน้ำค้างหยกที่ท่านนักพรตน้อยโปรดปรานที่สุด ส่วนทางนี้เป็นขนมจากแป้งชนิดอื่นที่ทำขึ้นใหม่ในฤดูใบไม้ผลิเจ้าคะ" แม่ครัวยิ้มกว้างเต็มใบหน้า เปิดขนมแต่ละกลองให้เถิงอวี้ไ้มองผ่านตา "คุณหนูลองดูว่าถูกใจท่านหรือไม่"

เถิงอวี้ไ้ตรวจดูขนมเหล่านี้อย่างละเอียด ก่อนพยักหน้าอย่างพึงพอใจ "เพิ่มขนมแป้งนุ่มโหวฮวาฉืออีกสองสามกลองแล้วกัน ครึ่งก่อนท่านนักพรตน้อยมาในจวนยังไม่ได้ทำเลย ครึ่งนี้จะได้เชิญพวกเขาลองชิมรสชาติแปลกใหม่พอดี"

ใบหน้าอวบอ้วนของเจวียเซ็งกับซีจ้อแดงกำขื่นมาอย่างห้ามไม่อยู่ "ให้พวกเราหมดเลยหรือนี่...นี่จะเยอะเกินไปแล้ว พวกเรากินไม่ไหวหรอก คุณหนูเถิง ลำบากท่านแล้ว"

เถิงอวี้ไ้สั่งให้คนยกกลองขนมไปส่งที่รถม้าของอารามชิงอวั้นโดยไม่ปล่อยให้พวกเขาปฏิเสธได้ "อากาศยังนับว่าเย็นสบาย พอเก็บขนมไว้ได้ พวกท่านเอากลับไปเก็บให้ดี ค่อยๆ กิน ไม่ต้องกลัวว่าจะเสียเลย"

ซีจ้อกับเจวียเซ็งกล่าวขอบคุณด้วยสีหน้าเงินอยาย พอขยับตัวก็มีผู้ทันชนกระต่ายสีม่วงดำหนึ่งวิ่งร่วนหล่นมาจากแขนเสื้อซีจ้อ ดำมผู้ทัน

เคลือบเงาเป็นมันวาววับ มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นของชั้นเลิศ

ถึงอวี่อีประหลาดใจเล็กน้อย นางก็มัวตัวลงช่วยชี้จี้เก็บพู่กันด้ามนั้นขึ้นมา "นี่เป็นของขวัญวันเกิดที่พวกท่านซื้อให้ศิษย์พี่ที่ร้านขายหมึกพู่กันเมื่อวานกระมัง"

ชนกระต่ายชั้นเลิศเช่นนี้อาจน้อยก็ต้องราคาสิบพวงเงิน เด็กน้อยสองคนนี้กับตนเองประหยัดมัธยัสถ์ แต่เอาใจใส่ศิษย์พี่ของพวกเขามากทีเดียว

ชีจี้รีบตอบว่า "ไม่ใช่หรอก เมื่อวานพอเกิดเรื่องนั้นขึ้นมาพวกเรา ยังไม่ทันเลือกของขวัญ นี่เป็นของที่คุณหนูสามหลี่มอบให้พวกเราต่างหาก"

ถึงอวี่อีกับตู่ถึงหลันหันไปสบตากัน "หลี่ไหว้ว?"

เจวี่เซ่งที่อยู่ข้างๆ จึงเล่าให้ฟังว่า "เมื่อวานคุณหนูคุณชายน้อยกลุ่มนั้นตกใจเสียขวัญแทบแย่ ตอนนั้นท้องฟ้าก็โกล้มืดแล้ว พวกเราจึงถือโอกาสไปส่งพวกเขาแยกย้ายกลับจวน คุณหนูสามหลี่ผู้นี้จวนอยู่ไกลที่สุด หลังแหวะส่งคนมาตลอดทางบนรถม้าก็เหลือเพียงนางผู้เดียวแล้ว คุณหนูสามหลี่คุยเล่นกับพวกเรา บอกว่าหลังเจอดีครั้งหนึ่งที่เซตอวี่ชู่ชวนตอนกลางคืนก็นอนหลับไม่ค่อยสนิท ถามพวกเราว่ามีวิธีอะไรดีๆ บ้างหรือไม่ ข้ากับชีจี้จึงเอายันต์ที่พกติดตัวให้นางไปทั้งหมด คุณหนูสามหลี่ซาบซึ้งใจมาก นางรู้ว่ายันต์ในอารามพวกเราเป็นของล้ำค่าไม่กล้ารับมาเปล่าๆ จึงนำพู่กันสองด้ามที่ซื้อจากร้านขายหมึกพู่กันบังคับให้พวกเราเก็บไปพอเห็นพวกเราไม่รับ ก็บอกว่าถือเป็นค่าอุปถัมภ์แสดงความเคารพสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในอาราม"

เมื่อเล่ามาถึงตรงนี้เจวี่เซ่งก็แผยรอยยิ้ม "ปกติท่านอาจารย์ตาเป็นคนตระหนี่ถี่เหนียวมาแต่ไหนแต่ไร ตั้งกฎเอาไว้แล้วว่าหากผู้บริจาคคนใด

ลุงเจียงเอ๋ยเต๋อสนใจเรียนรู้นู่นนั่นนี่ว่า "คุณหนู อู่หรือวินบิดาของคุณหนุ่รองอู่"

เพิ่งได้เลื่อนขั้นเป็นหัวหน้าผู้ตรวจการ มีอำนาจเสมอเหมือนตรีฝ่ายตรวจสอบ"

ถึงอวี้อี้เข้าใจความหมายของลุงเจิง อู่หรือวินดำรงตำแหน่งเทียบเท่าระดับอัครเสนาบดี บิดาของนางเป็นขุนนางหัวเมืองที่มีบารมีน่าเกรงขามเหนือเขตปกครองแถบหนึ่ง เพื่อมิให้ราชสำนักเกิดความหวาดระแวง สกุลถึงกับสกุลอู่ที่ผ่านมาไม่เคยคบหาสนิทสนม แต่บุตรหลานสองตระกูลไปมาหาสู่กันบ้างใช้ว่าจะจะเป็นผลเสียอะไร

ตู่ถึงหลักกล่าวขึ้นมาบ้าง "หลังกลับมาฉางอันเจ้าไม่เคยออกไปผ่นคลายให้เต็มที่เลย พวกเราสองพี่น้องถือโอกาสนี้ออกไปเที่ยวเล่นก็ดีนะ อย่างมากเพียงปลีกตัวกลับมาเร็วสักหน่อย"

ถึงอวี้อี้มองหน้าเจวียแข่งกับซีจื่อ ในใจยังคงรู้สึกลังเล

ในตอนนี้อองเจวียแข่งกับซีจื่อก็ฟังเรื่องราวเข้าใจแล้ว พวกเขารับบอกถึงอวี้อี้ว่า "คุณหนูถึง ท่านออกไปเที่ยวเล่นให้สนุกเถอะ พอดีวันนี้พวกเราก็ต้องไปสะกดรอยตามหลูจ้าวอัน ไม่อย่างนั้นพรุ่งนี้ค่อยไปกินข้าวด้วยกันอีกก็ได้"

ถึงอวี้อี้จึงจำใจเอ่ยว่า "อย่างนั้นพรุ่งนี้ตอนเช้าข้าจะตรงไปรับพวกท่านที่อารามชิงอวีนดีหรือไม่"

เจวียแข่งกับซีจื่อตอบอย่างร่าเริง "ได้เลย"

ถึงอวี้อี้สั่งเทียบเชิญคืนให้ลุงเจิงพลางเอ่ย "ตอบกลับว่าพวกเราจะไปตามนัดหมาย"

ลุงเจิงเพิ่งจะออกไป สาวใช้ตรงทางเดินก็รายงานว่า "คุณชายตุ้มมาเจ้าคะ"

ยังไม่ทันสิ้นเสียงของนาง ตู่เซ่าถึงก็ย่างเท้าเข้ามาในห้องโถงบุปผาอายุสิบเอ็ดปีเป็นช่วงที่ร่างกายกำลังเจริญเติบโต ตู่เซ่าถึงยังมีรูปร่าง

ก่อนข้างผอมบาง เขาสวมเสื้อคลุมยาวคอกลมสีเขียวขจีตั้งสายน้ำในฤดูใบไม้ผลิ ทอดสายตามองแต่ไกลดูคล้ายกิ่งหลิวบางๆ กระนั้น ยังดีที่สวมหมวกผ้าไว้ หาไม่แล้วคงมีผู้คนเข้าใจผิดว่าเป็นแม่นางน้อยผู้หนึ่งเป็นแน่

ตู้เช่าถึงมองเห็นเจี๋ยเซิงกับซีจื้ออยู่ในห้องโถงบุปผา ก็เผยสีหน้าแปลกใจ "ท่านนักพรตน้อย?"

ตู้ถึงหันถามอย่างสงสัย "เหตุใดถึงมาที่นี่แต่เช้าเลยเล่า วันนี้ไม่ต้องไปเรียนที่สำนักการศึกษาหรือ"

"ท่านอาจารย์พักวันหยุดขอรับ สองวันนี้ไม่ต้องเข้าห้องเรียน" ตู้เช่าถึงคารวะเจี๋ยเซิงกับซีจื้อ พอนั่งลงก็เอ่ยว่า "ฟ้อวี่ เมื่อวานข้า..."

เขาอึ้งพลางเหลือบมองเจี๋ยเซิงกับซีจื้อ ลังเลว่าจะพูดออกมาดีหรือไม่

ถึงอวี่รีบเอ่ยว่า "ท่านนักพรตน้อยทั้งสองไม่ใช่คนนอก มีเรื่องอะไรก็พูดออกมาได้เลย"

ตู้เช่าถึงจึงยอมบิปราก "เมื่อวานข้าอยู่จนว่างๆ จึงซื้อของเล็กๆ น้อยๆ ไปเยี่ยมหนูจี๋เงินที่จวนสกุลหนู ข้ายังพาฟ้อวี่ชีวิตไปด้วย แล้วก็ของสิ่งนี้ที่ฟ้อวี่ให้ข้าพกติดตัว..."

เขาหยิบพู่กันขนโกว์นด้ามสั้นของอารามตงหมิงออกมาให้ทุกคนดู

"ทางจวนสกุลหนูเห็นว่าข้ามาคนเดียว ครั่งนี้กลับอนุญาตให้ข้าเข้าเรือนชั้นในไปเยี่ยมหนูจี๋เงินแล้ว แต่ยังไม่ยอมให้ข้าเข้าไปยังห้องชั้นใน บอกเพียงว่าสภาพของหนูจี๋เงินน่ากลัวเกินไป เกรงว่าข้าจะตกใจเสียขวัญ ข้านั่งอยู่ที่ห้องชั้นนอกสักพัก ลอบคิดในใจว่าระยะนี้หนูจี๋เงินนอนชมอยู่บนเตียงคงตั้งตารอให้สหายร่วมเรียนที่สนทสนมกันมาเยี่ยมเยียน หากรู้ว่าข้ามาแล้วไม่แน่ว่าจะดีใจมากก็ได้ ข้าจึงพูดกับเขาจากนอกม่านว่า

'จี้เจิน ข้าเช่าถึงนะ ข้ามาเยี่ยมเจ้าแล้ว เจ้าตื่นบ้างหรือยัง' จากนั้น ข้าก็ได้ยิน..."

ดูเช่าถึงน้ำเสียงสั้นไหวขึ้นเล็กน้อย "ข้าได้ยินเสียงประหลาดร้อง ตะโกนดังมาจากห้องชั้นใน 'พวกเจ้าอย่าเข้ามานะ ข้าไม่เห็นอะไรทั้งนั้น' เสียงนั้นแหลมสูงและแหบพร่า ข้าแทบฟังไม่ออกว่านั่นเป็นเสียงของหุจี้เจิน ผ่านไปครู่หนึ่งนายท่านหูกกับหุฮูหยินก็ออกมา หุฮูหยินนำดาไหลพราก อาบแก้้ม ส่วนนายท่านหูกก็มีสีหน้าย่ำแย่อย่างมาก ออกมาบอกกับข้าว่า 'บุตรชายข้าล้มป่วยเสียมารยาทไป หวังว่าคุณชายตูจะอภัยให้ด้วย' ข้ามีหรือจะกล้ารั้งอยู่ต่อ จึงรีบกล่าวคำอำลาแล้วขอตัวออกมาเลย"

เจวี่ยเซ็งกับซีจื้อยิ่งฟังยิ่งตกใจ เมื่อวานตอนศิษย์พี่เล่าเรื่องของ หุจี้เจินให้พวกเขาฟัง บอกเพียงว่าหุจี้เจินจะสติปัญญาบกพร่องเพราะ เสียหนึ่งวิญญาณหนึ่งจิตไป ศิษย์พี่ไปเยี่ยมที่จวนสกุลหุต่อเนื่องหลายครั้ง ยังไม่เคยได้ยินอะไรจากปากหุจี้เจินสักคำ ไม่คิดว่าคุณชายตูไปคราวนี้ หุจี้เจินจะมีท่าทีตอบสนทนารุนแรงอย่างไม่น่าเชื่อ

ทว่าพอลองคิดทบทวนดูก็เข้าใจ หุจี้เจินมิได้รู้จักมักคุ้นกับศิษย์พี่ ทว่า คุณชายตูกลับเป็นสหายสนิทของหุจี้เจิน ได้ยินเสียงของสหายร่วมเรียน ในวันวาน เศษเสี้ยวจิตวิญญาณที่หลงเหลืออยู่ของหุจี้เจินจะกระตุ้น ความทรงจำเลือนรางบางอย่างให้ปรากฏขึ้นมาก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

" 'พวกเจ้าอย่าเข้ามานะ ข้าไม่เห็นอะไรทั้งนั้น...' ซีจื้อเอ๋ยทวนซ้ำ และครุ่นคิดเกี่ยวกับประโยคนี้ "คุณชายหุตะโกนออกมาเช่นนั้นหรือขอรับ"

ดูเช่าถึงพยักหน้าตอบด้วยความหวาดผวามาก

ถึงอ้ออู้รู้สึกประหลาดใจระคนสงสัย นางรู้แต่แรกแล้วว่าอาการป่วย ของหุจี้เจินน่าแปลกพิกล ดูจากรูปการณีนี้นี้หุจี้เจินราวกับไปรู้เห็นอะไรเข้า

ถึงโดนคนลอบทำร้าย

แม้ว่าจะจะเป็นประโยชน์สั้นๆ ไม่กี่คำ บางทีอาจช่วยยืนยันได้ว่า ก่อนคุณชายหูจะเกิดเรื่องเขารู้ล่วงหน้าว่าตนเองจะมีอันตราย เขารู้ว่า อีกฝ่ายไม่มีทางปล่อยเขาไปแน่ อารามรีบร้อนจึงทำได้เพียงพูดจาเช่นนั้น เพื่อปกป้องตนเอง แต่เห็นได้ชัดว่าฝ่ายนั้นไม่ได้ใจอ่อน

"ศิษย์พี่ของพวกท่านตรวจสอบเรื่องนี้มาตลอดไม่ใช่หรือ" เกิงอวี้หันไปมองเจี๋ยเซิงกับซีจื่อ "ก่อนหูจี้เจินจะเกิดเรื่องเขาไปที่ใด พบเจอใครมาบ้าง ลองสืบดูก็รู้แล้วไม่ใช่หรือ"

เจี๋ยเซิงกับซีจื่อมีท่าทีลังเล เมื่อวานขณะที่ศิษย์พี่เล่าเรื่องโรคประหลาดของหูจี้เจินเคยเอ่ยขึ้นมาว่าคุณหนูเถิงตามสืบหูจี้เจินมาตลอด แต่ศิษย์พี่บอกให้พวกเขาสะกดรอยตามหูจี้เจินเท่านั้น ไม่เคยบอกให้พวกเขาปิดปากเงียบต่อหน้าคุณหนูเถิง

วันนี้คุณชายตู่ก็พบเบาะแสใหม่อีก เช่นนั้นยิ่งไม่ต้องปิดบังคุณหนูเถิงแล้ว

พวกเขาอธิบายร່องรอยการเดินทางในวันที่หูจี้เจินเกิดเรื่องให้นางฟัง

"วันนั้นคุณชายหูหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยนานกว่าหนึ่งชั่วยามเต็ม บังเอิญว่าช่วงนั้นหูจี้เจินไปร่วมงานเลี้ยงที่จวนอิงกั๋วกง แต่ก็ไม่มีวิธีพิสูจน์ได้ว่าก่อนคุณชายหูเกิดเรื่องเคยไปหาหูจี้เจินหรือไม่"

เกิงอวี้กับตู่เถิงหันหน้ามาสบตากัน หูจี้เจินจะระงับตัวดีเกินไปแล้ว ทั้งที่สืบสาวมาถึงตัวเขาเรียบร้อยแล้วยังหาจุดอ่อนที่เป็นหลักฐานแน่นหนาไม่ได้

ตู่เซ่ถึงเอ่ยแทรกขึ้นมา "ต่อให้หูจี้เจินไปรู้เห็นอะไรเข้า ก็ไม่ถึงขั้นต้องถูกทำร้ายปานนี้กระมัง หรือว่ายังมีความผิดร้ายแรงยิ่งกว่าการทำร้ายคน

ฆ่าคนด้วย"

"คิดว่าจะต้องเป็นจุดอ่อนสำคัญอย่างยิ่งยวดแน่" สีน้าถึงอวี้อี้ ชายแววไคร่ครวญ "เมื่อใดมีข่าวลือแพร่พรายออกไป ตัวคนร้ายเองก็จะประสบภพภัยถึงชีวิต แต่ลงมือฆ่าคนก็สะดุดตาผู้อื่นเกินไปอีก ไม่รู้ทำให้ หูจี้เงินกลายเป็นสติปัญญาบกพร่อง มองผิดเพี้ยนอาการป่วยจะคล้ายกับ อาการเสมหะอุดตันหัวใจ* ไม่อาจตรวจสอบอะไรได้ในเร็ววัน หากไม่ใช่ เพราะเจิงอ๋องซื้อจี้ลอบสะกดรอยตามหลูจ้าวอันมานาน รวมถึง คลางแคลงใจสาเหตุอาการป่วยของหูจี้เงิน เรื่องนี้คงไม่มีหนทางสืบสาว ต่อแล้ว"

ตู้เซาถึงนั่งลงไปชั่วขณะ แล้วกล่าวด้วยความแค้นเคือง "ข้ายังไม่เข้าใจอยู่ดี หูจี้เงินไม่ใช่คนปากยื่นปากยาวสักหน่อย ถึงเขาจะมองเห็นอะไร ก็เชื่อว่าโง่โง่ไปทั่ว คนผู้นั้นไยต้องลงมือโหดเหี้ยมปานนี้"

"หากเขาไปเห็นหลูจ้าวอันฆ่าคนเล่า" จู่ๆ เิงอวี้อี้ก็เอ่ยขึ้น "คุณชายหูก็จะเก็บเจียบไม่พูดออกไปอย่างนั้นใช่หรือไม่"

ทุกคนพลันสะดุ้งโหยง

ตู้ถึงหลันครุ่นคิดอยู่พักใหญ่ จึงกล่าวอย่างอกสั่นขวัญแขวนว่า "คุณชายหูพูดออกมาว่า 'พวกเจ้า' หากนี่เป็นประโยคสุดท้ายที่เขาตะโกนออกมา ก่อนจะเกิดเรื่อง คนที่คุณชายหูมองเห็นตอนนั้นจะมีมากกว่าหนึ่งคนหรือไม่"

เจียเซิงเรียกสติกลับมาได้ "จริงด้วย ไม่อย่างนั้นไม่มีทางพูดว่า 'พวกเจ้า' หากหนึ่งในนั้นคือหลูจ้าวอัน แล้วอีกคนเป็นใครกัน"

เิงอวี้อี้ปรายตามองกลีบดอกมะลิในถ้วยน้ำชา เรื่องนี้น่าสนใจไม่เบา

* เสมหะอุดตันหัวใจ เป็นโรคทางจิตใจที่เกิดจากความหม่นหมองและกลัดกลุ้มใจ มักปรากฏอาการอารมณ์ เก็บกดแปรปรวน มีภาวะหลงลืมไม่รู้ตัว มีเสียงเสมหะในลำคอ แน่นหน้าอก เป็นต้น

น้ำบ่อนี้ของหลูจ้าวอันดูท่าจะลึกยิ่งกว่าที่นางคาดการณเอาไว้เสียอีก การตายของญาติผู้พี่ในชาติก่อน โรคประหลาดของคุณชายหูในชาตินี้ จุดเชื่อมโยงสลับซับซ้อน หมอกปริศนาบดบัง ยิ่งสับสนวุ่นวายยิ่งพบเรื่อง ชวนตระหนกตกใจ หากคุณชายหูถูกหลูจ้าวอันทำร้ายจริง แล้วคนที่อยู่ กับเขาในตอนนั้นเป็นใครกันเล่า เหตุการณ์ที่คุณชายหูพบเจอเข้าจนทำให้ คนเกิดความคิดชั่วแค้นหมายสังหารทันทีจะต้องไม่ใช่เรื่องธรรมดาอย่าง แน่นนอน

"ต้องรีบบอกให้ศิษย์พี่ของพวกเขาารู้" เถิงอวี่อึ้งว้างด้วยน้ำชาลงแล้ว กล่าวขึ้น "เซาถัง เจ้าก็ไปด้วย เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง เจ้าต้องเล่า สิ่งที่พบเห็นในจวนสกุลหูเมื่อก่อนนี้ให้ลั่นเจิงไยวฟังอย่างไม่มีตกหล่น"

ที่จ้าวรู้สึกสองจิตสองใจ "แต่วันนี้ศิษย์พี่ยุ่งอยู่กับการสืบคดีสตรีที่ ตั้งครรภ์สองสามคดีนั้น พวกเราไม่แน่ว่าจะได้พบหน้าเขาหรือไม่ละสิ"

"อย่างนั้นก็รออยู่นอกศาลต้าหลี่" เถิงอวี่อึ้งขบคิดในใจ จะปล่อยให้ หลูจ้าวอันรู้ไม่ได้เด็ดขาดว่าตู้เซาถังกำลังสืบเรื่องของเขาอยู่ ดังนั้นนางจึง บอกกับตู้เซาถังว่า "ข้าจะให้ลุงเจิงแปลงโฉมให้เจ้าก่อน ฮั่วซิวก็ด้วยนะ"

เรื่องนี้มารอช้าไม่ได้ สามพี่น้องกลับไปโรงเรียนชั้นใน ลุงเจิงหยิบ หนวดปลอมหลายชิ้นจากคลังเก็บของมาช่วยตู้เซาถังแปลงโฉม เขา มีความเชี่ยวชาญวิชาแขนงนี้มาแต่เดิม เวลาผ่านไปเพียงหนึ่งถ้วยชา ก็เปลี่ยนแปลงใบหน้าของตู้เซาถังไปได้แล้ว

หลังจัดการเสร็จเรียบร้อยเถิงอวี่อึ้งกับตู้ถึงหลันก็เดินวนเวียนรอบ ตู้เซาถัง ก่อนส่งเสียงจี้จะขึ้นชมอย่างอัศจรรย์ใจ ตู้เซาถังเองก็ตกตะลึง ตาค้างเช่นกัน ฝีมือของลุงเจิงเรียกได้ว่าแนบเนียนไร้ที่ติ คราวนี้เกรงว่า ต่อให้มารดาอยู่ในที่นี้ก็คงจำเขาไม่ได้แล้ว

ฮิวอี้มีความรู้วิชาแปลงโฉมเช่นกัน เมื่อพวกเขาไปถึงฮิวอี้สามคนเดินออกมา เขาก็เปลี่ยนเสื้อผ้าของตนเองเสร็จเรียบร้อยแล้ว

พวกเขาไปรวมตัวกับเจี๋ยเซิ่งและซีจื่อที่ห้องโถงบุปผา แล้วมุ่งหน้าออกจากจวนไปพร้อมกัน

ตอนกำลังเดินไปถึงฮิวอี้สั่งกำชับตู้เซ่าถึง "ต่อหน้าคนอื่นบอกว่าตนเองแช่ถังก็พอแล้ว"

ตู้เซ่าถึงพยักหน้ารับรู้ นี่เป็นครั้งแรกที่เขามีส่วนร่วม กับ 'เรื่องใหญ่โต' ถึงเพียงนี้ ในใจบอกไม่ถูกว่ากำลังตื่นเต้นหรือหวาดกลัว เพราะก้าวเดินฉับๆ รวดเร็วไป จนเกือบจะสะดุดเท้าหกล้ม

เจี๋ยเซิ่งกับซีจื่อรีบเข้ามาพยุงตู้เซ่าถึง "คุณชาย...คุณชายถึง"

ถึงฮิวอี้ดึงตัวตู้เซ่าถึงหลบออกมา ก่อนลดเสียงลงเอ่ยว่า "แค่ไปศาลดำเนินพิธีสักครั้งหนึ่ง ไปต้องลงลานถึงเพียงนี้ จำเอาไว้ เจ้าเป็นบุรุษอยู่ข้างนอกไม่ว่าพบเจอเรื่องใดจะต้องไม่ตื่นตกใจจนผิดพลาดเสียเอง"

ตู้เซ่าถึงมองเจี๋ยเซิ่งกับซีจื่อที่อยู่ห่างไปไม่ไกลอย่างละอายใจ นักพรตน้อยสองคนนี้อายุน้อยกว่าเขาสองสามปีกลับยืนหยัดเผชิญหน้าเพียงลำพังได้แล้ว

ฟือวี้ยังไม่ต้องพูดถึงเลย...

เขารีบจัดหมวกผ้าบนศีรษะให้เข้าที่ "ฟือวี้วางใจได้ ข้ารู้ว่าจะต้องทำเช่นไร"

ถึงฮิวอี้ทำหน้านูนตึงเล็กน้อย มองเขาประเดี๋ยวหนึ่งถึงได้พยักหน้าตอบรับ

ก่อนก้าวออกจากประตูจวนตู้ถึงหันหลังสั่งกำชับน้องชายอีกหลายเรื่อง ส่วนถึงฮิวอี้มองดูบ่าวไพร่ยกกล่องขนมที่นางเตรียมไว้ขึ้น

รถม้าอารามชิงอวี่นไปที่ละกล่ง ตรวจสอบจนแน่ใจว่าไม่ได้ตกหล่น
กล่งใดไปถึงได้วางใจ

ตู้เช่าถ้ำกับเจวียเซ่งและซีจื้อเดินทางไปด้วยกัน ส่วนเถิงอวี่อู้กับ
ตู้ถึงหลั่นนั่งรถม้าคันเดียวกัน

ระหว่างทางเมื่อรถม้าวิ่งผ่านจวนหลังหนึ่งเถิงอวี่อู้ได้ยื่นข้างนอก
เสียงดังเอะอะ จึงมองลอดผ้าม่านรถออกไป ก็เห็นพลเฝ้าระวังกลุ่มหนึ่ง
เคาะประตูจวนหลังนั้น หัวหน้าพลเฝ้าระวังกลุ่มนี้สอบถามบ่าวไพร่ที่มา
เปิดประตูว่า "ในจวนมีสตรีตั้งครรรค์หรือไม่ ไม่จำกัว่าเป็นเจ้านายเท่านั้น
บ่าวหญิงระดับล่างก็ต้องรายงานมา เรื่องนี้สำคัญใหญ่หลวง หากกล้า
ปิดบังเจ้าหน้าที่ทางการจะต้องรับโทษสถานหนัก!"

บ่าวเฝ้าประตูแตกตื่นตกใจ ตอบอย่างร้อนรนว่า "สุหยินบ้านข้า่น้อย
ไม่ได้ตั้งครรรค์ ขอเชิญได้เท่าทั้งหลายรอสักครู่ ข้า่น้อยจะเข้าไปสอบถาม
ดูว่ามีผู้ดูแลหญิงคนใดตั้งครรรค์บ้าง"

เถิงอวี่อู้เอยขึ้นอย่างฉะฉานใจ "พวกเขา กำลังตรวจสอบสตรีตั้งครรรค์
ที่อยู่ฉางอันตอนนี้นะหรือ"

ตู้ถึงหลั่นนั่งอึ้ง "กลัวว่าคนร้ายจะลงมืออีกใช่หรือไม่ ดังนั้นจึงคิดจะ
ป้องกันเอาไว้ล่วงหน้า? เวลาฉางอันสงบสุขรุ่งเรือง อย่างน้อยมีผู้คน
อาศัยอยู่มากมายหลายแสนคน ตรวจสอบไปที่ละบ้านที่ละจวนอย่างนี้
ไม่รู้ว่าจะต้องตรวจสอบไปถึงเมื่อใดกัน"

เถิงอวี่อู้คิดทบทวน ลองเปลี่ยนเป็นคนอื่นอาจจะตรวจสอบไม่ไหว
ทว่าหากเป็นความคิดของลั่นเจิงโย่วก็จะเป็นอีกเรื่องหนึ่งแล้ว ลั่นเจิงโย่ว
กราบทูลความถึงพระเนตรพระกรรณฮ่องเต้โดยตรงได้ นายอำเภอเมือง
ฉางอันกับนายอำเภอวันเหียนสองแห่งต้องคิดถึงอนาคตอันสดใสของ

ตนเอง ไม่กล้าปฏิเสธคำสั่งของเขาอยู่แล้ว แม้ราษฎรในเมืองฉางอันมีจำนวนมาก ทว่าครวเรือนกลับมีจำนวนจำกัด ขอเพียงระดมกำลังคนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อตรวจสอบทั่วทั้งเมือง ภายในไม่กี่วันก็สามารถสืบเรื่องนี้ให้กระจ่างได้แล้ว

ถึงแม้จะคิดได้เช่นนี้แต่นางก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี อีกฝ่ายเพียรพยายามอย่างหนักเพื่อวางแผนใส่ร้ายจงมู่ มาวันนี้จงมู่ถูกจับกุมแล้ว เหตุใดลินเจียวถึงไม่ใช้แผนซ้อนแผนเล่า

ศาลด้าหลี่

เหยียนว่านซุนเดินออกมาจากห้องเก็บศพแล้วเข้าไปคุยกับลินเจียว "ชายกระโปรงของซูลี่เหียนกับไปซื้อไม้ส่วนฉีกขาด เห็นได้ชัดว่าตอนนั้นคนร้ายไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะใช้ชายกระโปรงมาห่อทารก แต่พอมาถึงคราวของเลี่ยวเจียงซื่อฮูหยินของหรงอันป้อซื้อจี้ก็กลับทำอย่างนี้ได้ เห็นได้ชัดว่าต้องการโยนความผิดให้จงมู่ซื้อจี้ ในเมื่อเป็นเช่นนี้เหตุใดถึงไม่ประกาศออกไปเลยว่าจับกุมคนร้ายได้แล้ว พอคนร้ายได้ยินว่าพวกเรา 'หลงกล' ไม่น่าอาจเผยแพร่ออกมาเร็วกว่าเดิมก็ได้"

ลินเจียวมองต้นสนในลานกว้างด้วยสีหน้าครุ่นคิด ผ่านไปชั่วครู่ถึงเอ่ยตอบ "เมื่อคืนข้าหาดำราเกี่ยวกับกลอุบายและภู่ตีปีศาจที่ขโมยทารกในครรภ์จากอารามเต้าหลายแห่งมาอ่านแล้ว หากทำลงไปเพื่อสร้างทารกเดือนดับขึ้นมาจริง คนร้ายไม่มีทางหยุดอยู่เพียงการขโมยทารก รายที่สาม เมื่อใดก่อคดีขึ้นมาก็ การโยนความผิดให้จงมู่ของคนร้ายก็จะไม่มีความหมายแล้ว คนร้ายฝีมือข้าของระดับนี้จะทำเรื่องที่ไม่มีความหมายอะไรไปด้วยเหตุใดกัน ข้ากำลังคิดว่าคนร้ายชุดหลุมพราง

ตั้งมากถึงเพียงนี้ให้จวงมู่ตกลงไป เพียงเพื่อทำให้ตนเองหลุดพ้นจากข้อสงสัยเท่านั้นหรือ จะมีความหมายลึกซึ้งอื่นแฝงอยู่หรือไม่"

เหยียนว่านซุนตะลึงงัน "นอกจากโยนความผิดให้แล้ว ยังจะทำลงไปเพื่ออะไรอีก"

"ข่มขู่? ตักเตือน?" ลินเจิงโย่วเอ๋ยออกมาอย่างใคร่ครวญพลางเดินลงบันได

เหยียนว่านซุนยิ่งงุนงงสับสน "จวงมู่ก็ถูกจับได้แล้ว คราวนี้การ 'ข่มขู่' กับ 'ตักเตือน' จะทำไปให้ใครดูเล่า"

"หากยังมีคนอยู่เบื้องหลังจวงมู่เล่า..." ลินเจิงโย่วกล่าว "เป้าหมายคนร้ายไม่ได้อยู่ที่จวงมู่ กลับพุ่งเป้าไปหาคนที่อยู่เบื้องหลังของจวงมู่ผู้นั้นต่างหาก ข้าเคยถามอาจิ้นเถ่าแก่ร้านตีเหล็กไห่ยวหมี่ก๊วยแล้ว จวงมู่ทำงานทุกเดือนได้เงินห้าร้อยเชียนเท่านั้น แต่จวงมู่ไม่ใช่เพียงไปตีมสุราที่ร้านเป็นปกติ ยังเอาเงินไปลงที่บ่อนพนันบ่อยๆ ด้วย แล้วเงินน้อยนิดเพียงห้าร้อยเชียนจะพอให้เขาผจญเป็นว่าเล่นได้อย่างไร ก่อนหน้านี้จู่ๆ เขาไปจากฉางอันหนึ่งเดือน ค่าใช้จ่ายระหว่างเดินทางมาจากที่ใดเล่า เห็นได้ชัดเลยว่าร้านตีเหล็กเป็นการหาเลี้ยงชีพบังหน้า เบื้องหลังของเขาจะต้องมีเจ้านายคนอื่นให้รับใช้อีกแน่"

"เรื่องนี้ข้าก็คลงใจมานานแล้ว" เหยียนว่านซุนชะงักไปชั่วขณะ "จริงสิ ชื่อจ้อจื่อตรวจสอบแล้วใช่หรือไม่ว่าหนึ่งเดือนก่อนหน้านี้จวงมู่ไม่ได้อยู่ในฉางอัน"

ลินเจิงโย่วเอ๋ย "เมื่อวานหลังคุณชายหวังพูดเรื่องนี้ข้าก็สั่งคนไปตรวจสอบแล้ว จวงมู่ออกจากฉางอันไปตั้งแต่วันที่หนึ่งเดือนสามจริงๆ ที่สำคัญออกไปแล้วก็เข้ามามีจุดพักบ้านนอกเมืองตัวหนึ่ง ดูท่าคงจะใช้เพื่อ

เดินทางไกล ถึงใจกับข้างอันห่างกันไม่ไกลเท่าไร หากจงมู่ควมม้าเร่ง
เดินทางจะถึงถึงใจทันภายในวันที่ห้าเดือนสามแน่ แต่สรุปว่าเขาไปก่อคดี
หรือว่าไปเพื่อการอื่น เรื่องนั้นคงไม่มีใครรู้ได้ คนอย่างเขาหากจะปลอม
'หนังสือผ่านด่าน' ตบตาไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร ประจวบเหมาะว่าสองคดี
ต่อมาจวมู่ปรากฏตัวอยู่แถวนั้นหมด ดูจากร่องรอยมากมายที่มีอยู่ในที่นั้น
คนร้ายจึงใจหลกหล่อจวมู่ไปยังสถานที่เกิดเหตุ แต่ลองเปลี่ยนมามอง
อีกมุมหนึ่ง หากเป็นเพราะจวมู่กำลังสืบว่าคนร้ายตัวจริงเป็นใคร ดังนั้น
ถึงได้ตามหลังคนร้ายมาถึงที่เกิดเหตุหลายต่อหลายครั้งแล้ว"

เหยียนว่านซุนอ้าปากค้างอย่างตกตะลึง "ท่านกำลังจะบอกว่าจวมู่
กำลังสะกดรอยตามคนร้าย?"

ลินเจิงโย่วลูปลายคาง "ข้าลองคาดเดาดูก่อนเท่านั้น คนร้ายตัวจริง
ฆ่าคนเพื่อขโมยทารกในครรภ์ ส่วนจวมู่ทำเพื่อสืบหาคนร้ายตัวจริง
คนร้ายสังเกตเห็นความเคลื่อนไหวของจวมู่ จึงฉวยโอกาสใช้แผนซ้อนแผน
สลัดความผิดให้จวมู่ไปเสียเลย"

"ประเดี๋ยวก่อน...ประเดี๋ยวก่อนนะ..." เหยียนว่านซุนพยายาม
จัดระเบียบความคิดของตนเอง "อย่าเพิ่งพูดว่าคนร้ายตัวจริงวางกับดัก
ได้อย่างไร จวมู่เป็นเพียงอันธพาลผู้หนึ่งในตลาดตะวันตก จะรู้ล่วงหน้า
ได้อย่างไรว่าคนร้ายตัวจริงจะก่อคดี"

"เรื่องนี้ข้าก็ไมรู้แล้ว" ลินเจิงโย่วล้งเลเล็กน้อย "ก่อนอื่นเขาอาจ
ไม่รู้ว่าคนร้ายตัวจริงหน้าตาเป็นเช่นไร แล้วก็อาจไม่รู้ด้วยว่าคนร้ายตัวจริง
กำลังทำอะไรอยู่ บางทีเขาเพียงรับคำสั่งจากใครให้ไปสืบเรื่องนี้ หรือไม่
คงไปตามหาของอะไรบางอย่าง...มีหน้าซ้ำวันเวลาที่เขาเริ่มลงมือสืบอาจ
เป็นช่วงก่อนเกิดคดีฆาตกรรมที่ถึงใจก็ได้"

"ในเมื่อคนร้ายพบว่าจวงมู่ถึงกับตามสืบเรื่องของตนเองอยู่ เหตุใดถึงไม่ฆ่าปิดปากเขาไปเลยเล่า วางกับดักเช่นนี้ไม่กลัวว่าจวงมู่จะสารภาพสิ่งที่พบเห็นจากการสะกดรอยช่วงหลายวันมานี้ให้ศาลต้าเหลี่งรู้จนหมดเปลือกหรือ"

ลื่นเจิงโย่วขบคิดแล้วเอ่ยว่า "คนร้ายตัวจริงกล้าทำถึงเพียงนี้ ย่อมมั่นใจว่าไม่มีจุดอ่อนอะไรตกอยู่ในกำมือจวงมู่ แต่ขอเพียงจวงมู่ถูกจับกุม พวกเราก็จะเริ่มสืบจากจวงมู่แล้วสาวไปถึงคนที่อยู่เบื้องหลัง เช่นนั้นคนร้ายตัวจริงไม่ต้องสิ้นเปลืองกำลังคนของตนเอง ก็สามารถยึดมือของศาลต้าเหลี่งลากตัวคนที่อยู่เบื้องหลังจวงมู่ออกมาได้"

"ข้อจี้ความหมายความว่า..."

ลื่นเจิงโย่วคลี่ไข "คนร้ายตัวจริงก็อยากรู้มากกว่าคนผู้นั้นที่อยู่เบื้องหลังจวงมู่คือใคร"

เหยียนว่านซุนนึ่งอิงไปชั่วคราว พอเห็นลื่นเจิงโย่วจะเดินออกไปแล้ว เขาก็รีบเดินตามหลังอีกฝ่าย "ช้าเข้าใจแล้ว คดีนี้เกี่ยวข้องกับคนสองกลุ่ม คนกลุ่มแรกคือคนร้ายตัวจริง ส่วนคนอีกกลุ่มคือจวงมู่กับคนที่อยู่เบื้องหลัง เมื่อวานจวงมู่ถูกจับกุมคาหนังคาเขา กลับบอกเบาะแสของทวารกในครรรพ์ไม่ได้ ศาลต้าเหลี่งจะสืบต่อไปเพื่อให้ได้หลักฐานการกระทำความผิดที่สมบูรณ์ จนกว่าจะสืบรู้ตัวตนของจวงมู่กระจ่างชัด...กลยุทธ์ยึดดาบฆ่าคนไข้ได้ขำขันชาญวิที่เดียว"

"นี่เป็นการคิดคำนวณมาดีพอแล้ว" ลื่นเจิงโย่วยิ้มเยาะ "เพียงแต่คนร้ายตัวจริงไม่คิดว่าเมื่อวานคุณชายหวังจะบุกเข้าไปในห้องปลักวิเวก ตอนนั้นเขาดักข่มอยู่ในห้องประตีย์วหนึ่งก็หนีออกไป คงลั้งเลวว่าจะจูโจมคุณชายหวังดีหรือไม่ หากอยู่ต่อเพื่อจูโจมคุณชายหวัง ก็จะไม่เสียเวลามาก พอไปโยนความผิดให้จวงมู่ สองจิตสองใจ สุดท้ายทำได้เพียงรีบร้อน

หนีออกไป ตอนนั้นในห้องปลีกิวิเวกมืดทึบ คนร้ายมั่นใจในวิชาแปลงโฉมกับการแต่งกายของตนเองมาก เขามั่นใจว่าคุณชายหวังมองไม่ออกว่ารูปลักษณะภายนอกของเขากับจวงมู่มีส่วนใดไม่เหมือนกัน แต่คาดไม่ถึงว่าคุณชายหวังจะมีความรู้เรื่องเครื่องหอมมากพอสมควร ดมกลิ่นจนรู้ว่านี่คือกลิ่นธรรสารวรรค์ อันหาได้ยากปะปนอยู่ในห้องที่เกิดเหตุ อีกทั้งยังมีความละเอียดรอบคอบ สังเกตเห็นว่าบนชุดเขามีรอยขาดเป็นรูโหว่ เมื่อมีข้อพิรุธตรงจุดนี้แล้วพวกเราถึงรู้ว่าจวงมู่ไม่ใช่คนร้ายตัวจริง"

เหยียนว่านซุนพยักหน้าด้วยความเข้าใจทันที "มิน่าเล่าเมื่อคืนพอซื้อจี้กลับมา ก็สั่งคนให้กระจายกำลังออกตรวจสอบสตรีตั้งครมร์ในเมืองหลวง คดีประหลาดสองสามคดีนี้เป็นที่โจษจันไปทั่วเมืองแล้วสตรีที่กำลังตั้งครมร์พวกนั้นห้วนเกรงว่าตนเองตกอยู่ในอันตราย ทางการทำเช่นนี้ทั้งสามารถปลอบใจชาวบ้าน ทั้งสามารถบอกคนร้ายตัวจริงว่าศาลตำหนิไม่ได้หลงกลเขา คนร้ายรู้ว่ากับดักที่ตนเองทุ่มเทวางแผนแทบตายมีคนจับได้ไล่ทัน แผนการที่เหลือต่อจากนี้ก็พลอยวุ่นวายไปด้วยพอวุ่นวายแล้วย่อมเกิดความผิดพลาดได้ง่าย"

ลั่นเจิงไย่ยิ้มบางๆ ไซ้แล้ว ขำจึ่งใจเพิ่มความยุ่งยากให้คนร้ายตัวจริง

คนที่อยู่เบื้องหลังจวงมู่ลวงรู้ว่าจวงมู่ถูกจับกุม ไม่นานก็จะเข้าใจว่าเป็นกับดักที่คนร้ายตัวจริงวางไว้ ในเมื่อคนผู้นี้ใช้งานยอดเยี่ยมมีอย่างจวงมู่ได้ เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่ตอบโต้กลับ คนผู้นี้ที่อยู่ในที่ลับ คนร้ายตัวจริงอยู่ในที่แจ้ง คนร้ายตัวจริงทั้งเตรียมป้องกันการไล่ตามตรวจสอบจากทางการ ทั้งต้องระวังคนเบื้องหลังจวงมู่จะจัดการตนเอง ในขณะเดียวกันยังต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจรวบรวมทหารก่อดินดืบ จะว่าไปแล้วคงยุ่งยากน่าดูชม คนเราพอยุ่งจนหัวหมุนก็จะเผยช่องโหว่ออกมาอย่างง่ายดาย

พวกเราจะคอยสังเกตการณ์ไปเสียบๆ แล้วกัน

"พี่เหียน พวกเราไปสอบสวนจวงมู่กันก่อนเถอะ" ลิ่นเจิงโย่วสาวเท้าเดินไปทางคุกหลวง

เหียนว่านขุนถนนหายใจ "เมื่อคืนมัวแต่ยุ่งกับการตรวจสอบเรื่องสตรีตั้งครรภในเมือง จึงไม่มีเวลามาสอบสวนจวงมู่ เดิมทีนี่กว่าปล่อยเขาทิ้งเอาไว้คืนหนึ่งจะต้องมีเรื่องสารภาพมากมายแน่ แต่เมื่อเช้าเข้าไปสอบสวนเขาดู คนผู้นี้ริมฝีปากอย่างกับแผ่นเหล็กแข็งๆ ยังไม่ยอมเปิดปากสักที"

ภายในคุกใต้ดิน จวงมู่นั่งหลับตาอยู่ในกรงขัง

นอกกรงขังมีเครื่องพันธนาการข้อเท้าหลายชั้น แท่งเหล็กสี่เหลี่ยมสะท้อนประกายแข็งแกร่งดั่งดั่งก้อนหิน นี่เป็นกรงเหล็กชนิดพิเศษที่ศาลต้าหลี่ใช้คุมขังนักโทษคดีร้ายแรงโดยเฉพาะ ขึ้นส่วนกลไกแต่ละชั้นล้วนเป็นผลงานที่เหล่าช่างฝีมือนับร้อยทุ่มเทสร้างขึ้นมา คนที่ถูกขังอยู่ในกรงต่อให้มีพลังกำลังมหาศาล ก็อย่าคิดว่าจะหลบหนีไปได้

จวงมู่ถูกมัดอย่างแน่นหนา ในปากยังมีเศษผ้าอุดไว้ ยกเว้นดวงตาคู่หนึ่งที่ยังกลอกไปมาอย่างอิสระ เขาไม่มีส่วนใดบนร่างกายที่ขยับเขยื้อนได้แล้ว

นอกจากนั้นนอกกรงเหล็กยังมีเจ้าหน้าที่ศาลต้าหลี่สี่คนโอบล้อมอยู่ เจ้าหน้าที่ศาลต้าหลี่จับกลุ่มคุยเรื่องสัพเพเหระ เหลือบมองจวงมู่ที่อยู่ในกรงเหล็กเป็นครั้งคราว เตรียมพร้อมไว้ทุกด้านถึงเพียงนี้ไม่ใช่กลัวว่าจวงมู่จะหลบหนี แต่ป้องกันเขาฆ่าตัวตายด้วยสารพัดวิธีแปลกประหลาดต่างหาก

จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าจากนอกประตูเดินเข้ามาใกล้ พอประตูเปิดออกก็มีกลิ่นหอมเบาบางลอยเข้ามาในห้อง เหล่าเจ้าหน้าที่ศาลตำหลิชะโกงหน้ามอง ก็เห็นลีนเจียงไย่กับเหียนว่านซุนเข้ามาพร้อมเจ้าหน้าที่อาวโสผู้หนึ่ง

เจ้าหน้าที่อาวโสยกถาดใบหนึ่งซึ่งวางน้ำแกงป้อทัวที่มีควันร้อนลอยอยู่ไว้ห้าสาม รวมถึงอาหารอีกหลายอย่าง ทั้งขนมเปี๊ยะไส้เนื้อเกี้ยวหนึ่ง แต่ละจานล้วนส่งกลิ่นหอมฟุ้งกระจาย

เจ้าหน้าที่อาวโสร้องเรียกเจ้าหน้าที่สี่คนนั้นอย่างกระตือรือร้น "ทุกคนมากินอาหารเข้าเถอะ ไม่ต้องขอบคุณข้า อาหารเข้านี้เจ้าหน้าที่สืบสวนลีนเป็นคนเลี้ยงเอง"

เจ้าหน้าที่เหล่านั้นส่งเสียงฮือฮา ยื้อแย่งกันเข้ามานั่งที่โต๊ะ ยังไม่ลืมเอ่ยปากถาม "เจ้าหน้าที่สืบสวนลีน เจ้าหน้าที่ไต่สวนเหียน พวกท่านไม่กินด้วยหรือ"

เหียนว่านซุนยิ้มแล้วส่ายหน้าปฏิเสธ ก่อนเดินมาที่โต๊ะสำหรับจัดบันทึกคำสารภาพของนักโทษ ตลบชายเสื้อคลุมขึ้นแล้วนั่งลง

ลีนเจียงไย่กลับเดินมาถึงหน้ากรงเหล็ก ย่อตัวลงมองหน้าจวงมู่ "หิวแล้วสิ?"

กลิ่นหอมลอยอวลเข้าไปในโพรงจุกเป็นระลอก ลองเปลี่ยนเป็นผู้ใดก็น้ำลายสอทั้งนั้น การควบคุมตนเองของคนเรามักจะอ่อนแอที่สุดยามหิวโหย แต่เห็นได้ชัดว่าจวงมู่ผ่านการเคี่ยวกรำมาอย่างโชกโชน ประหนึ่งภิกษุผู้ซราภาพเข้าสู่สมาธิ ไม่แสดงท่าทีตอบสนองต่อคำพูดของลีนเจียงไย่แม้แต่่น้อย

"ไม่ได้กินอะไรมาวันหนึ่งแล้ว เป็นเช่นนี้ต่อไปจะทนไม่ไหวได้นะ"

ลินเจิงโย่วเอ๋วยิ้มๆ "ไม่อย่างนั้นเอาเช่นนี้ดีหรือไม่ ข้าทั้งอาหารเข้าเอาไว้
ให้เจ้าชุดหนึ่ง เอาไว้พวกเราคุยกันจบแล้วข้าจะส่งอาหารเข้าไปให้เจ้าเลย"

จวงมู่ค่อยๆ ลืมตาขึ้น ปรากฏในดวงตาฉายแววเสียดสีและ
หยาบหยัน

ลินเจิงโย่วร้องอุทานคำหนึ่ง "ข้ารู้แล้ว เจ้าไม่กลัวอด และยัง
"ไม่กลัวตาย"

ไม่ทันรอให้จวงมู่แสดงอาการตอบสนอง ลินเจิงโย่วกลับหัวเราะขึ้น
เบาๆ

"ตอนแรกก็เลอะเลือนแบกหม้อดำแทนคนอื่น ยังตามด้วยเลอะเลือน
จนอดตายในคุก เจ้าไม่รู้สิกว่าน่าแค้นใจ แต่ข้ากลับแค้นใจแทนเจ้าเสีย
อย่างอดไม่ได้ หากข้าเป็นเจ้า ต่อให้ตาย ก็ต้องสืบให้รู้ความจริงก่อนว่า
ใครใส่ร้ายตนเอง"

เสียงพูดประโยคนี้แผ่วเบาจนได้ยินกันเพียงสองคน สีหน้าจวงมู่
พลันแข็งทื่อไป หัวใจเดียวดายตาประศดประชันเด่นชัดก็มีความ
ตกตะลึงเข้ามาแทนที่

"ใช่ ข้ารู้ว่าเจ้าถูกใส่ร้าย" รอยยิ้มในดวงตาลินเจิงโย่วยังไม่จางหาย
"ตอนนี้นอกจากข้า ไม่มีใครช่วยลบล้างความผิดให้เจ้าได้แล้ว"

แววตาจวงมู่เกิดรอยกระเพื่อมไหวเล็กน้อย คล้ายว่ายังคงลังเล แต่ก็
เหมือนกำลังคิดไตร่ตรอง ทันใดนั้นราวกับนึกถึงอะไรบางอย่างขึ้นมาได้
เขาจึงหลับตาลงอีกครั้ง

ลินเจิงโย่วไม่รีบร้อน เขาเบนสายตาไปทางอื่น มองดูมือที่มีคราบเลือด
หลงเหลืออยู่ของจวงมู่ "ให้ข้าลองคาดเดาดูแล้วกัน เมื่อวานเจ้าวิ่งไปถึง
กลางตรอกด้านหลังร้านเครื่องหอม คงคิดจะค้นหาอะไรบางอย่าง ผลปรากฏ

ว่าหาของไม่เจอ และคนร้ายชุดหลุมพรางไว้รอเจ้าอยู่แต่แรก ก่อนหน้านี้
เจ้าออกไปถึงโจว ก็เพราะได้รับการว่าจ้างไปจัดการธุระ กลับไม่รู้ว่าตอนนั้น
คนร้ายตัวจริงก็วางแผนจะจัดการเจ้าด้วย"

จวงมู่เบิกตาโพล่งทันควัน เทียบกับช่วงก่อนหน้านี้ที่มีท่าทางเชื่องครี้ง
ไม่เชื่องครี้ง คราวนี้สายตาซับซ้อนกว่าเดิมไม่น้อย เขามองลึนเจิงโย่ว
อย่างตะลึงงัน รวากับเริ่มต้นประเมินเด็กหนุ่มตรงหน้าเสียใหม่

"ตักแตนจับจักจั่น นกขมิ้นอยู่ข้างหลัง" ลินเจิงโย่วเอ่ยต่อด้วย
น้ำเสียงจริงจัง "เจ้าถูกอีกฝ่ายหลอกจนหัวหมุน แล้วยังต้องแบกความผิด
ฐานฆ่าคนตายแทนเขา จวงมู่ เจ้ากล้ากลืนความแค้นครั้งนี้ไม่ลงกระมัง
คนร้ายตัวจริงน่ารังเกียจปานนี้ ไม่คิดจะร่วมมือกับข้าสักหน่อยหรือ"

แววตาจวงมู่เป็นประกายวาววับ ทว่าเหม่อลอยไปเพียงครู่เดียว
ความลังเลในดวงตาก็มีความหวาดระแวงเข้ามาแทนที่

ลินเจิงโย่วจ้องหน้าจวงมู่ตาไม่กะพริบ พอเห็นดังนั้นก็ยิ้มออกมา
"ใช่แล้ว ข้าสนใจความลับที่ติดตัวเจ้ามามากเชียว แต่เทียบกับเรื่องนี้แล้ว
ตอนนี้ข้าอยากจับกุมคนร้ายตัวจริงให้เร็วที่สุดมากกว่า เจ้าต้องการแก้แค้น
ข้าต้องการจับคน พวกเราต่างมีสิ่งที่ต้องการ...ว่าอย่างไร จะร่วมมือกับข้า
หรือไม่ คนร้ายตัวจริงใช้อุบายหลอกทั้งศาลต้าหลี่ทั้งเจ้า จวงมู่ พวกเรา
มาหลอกเขากลับบ้าง เจ้าเห็นว่าเป็นเช่นไร"

攻玉 5
Gong Yu 5

หยกรัตนกาลแห่งฉางอัน 5
หนังสือ เขียน
เงินจูไห่ฉา แปง

จำนวน 440 หน้า
ราคา 479 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2566

Published originally under the title of 《攻玉》 (Gong Yu)
Volume 05

Author © 凝陇 (Ning Long)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2023 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd

Illustrations by 伊吹五月 (Ibuki Satsuki)

Thai edition arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3120-9

ภาพประกอบ 伊吹五月 (Ibuki Satsuki)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

เมืองฉางอันเข้าสู่ความสับสนวุ่นวายจากการปรากฏตัวของโจโจ่ง
และคดียากรรมพัวพันเชิงการก่ในครรภ์ที่จนมาถึงบัดนี้ยังจับคนร้ายตัวจริงไม่ได้
ดูเหมือนว่าคดีคราวนี้และเรื่องราววุ่นวายที่เกิดขึ้นในเมืองฉางอันพักนี้
จะเกี่ยวข้องกับการกวาดล้างฟู่ไช้อิธามารโน ‘สำนักอู่จี’ เมื่อสิบห้าปีก่อนของราชสำนัก
จะปีศาจตนไม้กิด มารพิดับกิด คุณนายเสื้อทองคำ คดียากรรมต่างๆ มาจนถึงโจโจ่ง
สิ่งเลวร้ายเหล่านี้ราวกับมีมือมืดจากห้วงอนธการที่มองไม่เห็น
คอยชักใยก่อการให้เกิดความพิลึก
สิ่งเหล่านี้มีความเกี่ยวข้องกัน ดั่งมหรสพแห่งความเลวร้ายได้มาเยือนถึงฉางอัน
‘เก็งอวี้ฮี้’ เองไม่อาจคาดเดาจุดจบของเรื่องนี้ได้ ไม่แน่แท้จะนิกพัน
และตัวนางเองก็ได้เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องไม่น้อยกับเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้น
และกำลังจะดำเนินต่อไปในภายภาคหน้า
ภายใต้มวลมารนิคฆาและวิชาเต๋า สายใยแห่งความรู้สึกลึกซึ้งบางอย่าง
ได้ถักทอมาไว้กับ ‘สิ้นเชิงยั่ว’
นี่มันจะเกี่ยวข้องไรกับ ‘ด้านเคราะห์รัก’
ของสิ้นเชิงยั่วที่นักพรตชิงชวีจื่อได้ทำนายเอาไว้หรือไม่กันนะ

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4800
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านหัวใจ

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก
ISBN 978-616-06-3120-9

9 786160 631209

ราคา 479 บาท